

คิมดา แสงจันทร์

ไบส่น

มนุษย์สร้างคำพูดขึ้นมา ชีตเขียนถ้อยคำลงบนแผ่นดินเหนียว ผืนหนัง ไม้ไผ่ และกระดองเต่า

การค้นพบกระดาษและการพิมพ์ ทำให้หนังสือมีรูปลักษณ์ที่พกพาได้สะดวก และเผยแพร่ไปในวงกว้างอย่างไม่เคยปรากฏมาก่อนในประวัติศาสตร์ การพิมพ์ช่วยสถาปนาภาษาของแต่ละชาติให้มั่นคง ช่วยให้ภาษาของสามัญชนแพร่หลาย ทำให้คนอ่านออกเขียนได้เพิ่มสูงขึ้น และขยายวงกว้างออกไปนอกวงผู้นำและนักบวช

และแท้จริงแล้ว การพิมพ์หนังสือคือการเปลี่ยนแปลงอย่างถึงรากถึงโคน ทั้งทางความคิดและสังคม

พิ ม ฑั คั า

สำนักพิมพ์
สุนทรียแห่งรัก
ก่อตั้ง ค.ศ. ๒๐๐๐

ลำดับที่ ๘๕๓

คีตาแสงจันทร์

ผู้เขียน : ไบสน

พิมพ์ครั้งแรก : มกราคม ๒๕๖๒

พิมพ์โฆษณาครั้งนี้ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ตามกฎหมายแล้ว

© สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. ๒๕๕๘

ไม่อนุญาตให้สแกนหนังสือหรือตัดลอกเนื้อหาส่วนหนึ่งส่วนใดเพื่อการสร้างฐานข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์
เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากสำนักพิมพ์และเจ้าของลิขสิทธิ์แล้วเท่านั้น

ISBN 978-616-00-3552-6

ราคา ๒๘๐ บาท

ผู้ช่วยบรรณาธิการบริหาร : อุมพร สกุลบัณฑิต วสันต์ พร้อมมิตรญาติ
หัวหน้ากองบรรณาธิการสำนักพิมพ์ : สุชาดา ใจสุข ศรัณย์รัชต์ เขียงไกรเวช
บรรณาธิการเล่ม : อดุภา อนันทานนท์ พิสูจน์อักษร : สุวิธา สุชีวงศ์บุตรี
ออกแบบปก : อนุรักษ์ บัวกิ่ง รูปเล่ม : โยษิตา กรกิจเจริญ
พิมพ์ที่ : บริษัทพิมพ์ดี จำกัด

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา : บริษัทสถาพรบุ๊คส์ จำกัด

กรรมการผู้จัดการ/บรรณาธิการอำนวยการ : วรพันธ์ โลภิตสถาพร รองกรรมการผู้จัดการ : ดร. สุภัคชญา โลภิตสถาพร

ผู้ช่วยกรรมการผู้จัดการ/บรรณาธิการบริหาร : เจตยา โลภิตสถาพร

ผู้จัดการฝ่ายขาย : กิ่งแก้ว ลิขนะไชย ผู้จัดการฝ่ายสื่อสารองค์กรและกิจกรรม : นฤเบศ สมฤทธิ์

บรรณาธิการสร้างสรรค์ : พัชรี แทแดงเพชร หัวหน้ากองบรรณาธิการตัดสรรนวนิยาย : พัชราพร บุญส่ง

หัวหน้าหน่วยสื่อสารการตลาด : อารีนา ศิริบุญ

ที่ปรึกษาด้านบรรณาธิการ

รศ. ประพนธ์ เรืองณรงค์

สถาพรบุ๊คส์

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย บริษัทสถาพรบุ๊คส์ จำกัด

๑๘ ซอยลาดปลาเค้า ๖๓ ถนนลาดปลาเค้า แขวงอนุสาวรีย์ เขตบางเขน กรุงเทพฯ ๑๐๒๒๐

โทรศัพท์ ๐ ๒๙๔๐ ๓๘๕๕-๖ โทรสาร ๐ ๒๙๔๐ ๓๘๗๐

กองบรรณาธิการ : spbbooks@hotmail.com ฝ่ายสำนักงาน : info@satapornbooks.com

กองบรรณาธิการจัดสรรต้นฉบับ : satapornbooks.editor@gmail.com

www.satapornbooks.com

หากท่านผู้อ่านพบหนังสือไม่ได้มาตรฐาน เช่น หน้ากระดาษสลับกัน หน้าขาดหาย การเข้าเล่มไม่สมบูรณ์

สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนหนังสือเล่มใหม่ให้ท่าน

โปรดติดต่อและส่งหนังสือคืนพร้อมระบุรายละเอียดการชำรุดไปตามที่อยู่ด้านบน

หรือโทร. ๐ ๒๙๔๐ ๓๘๕๕-๖ ต่อ ๒๑, ๕๔, ๕๖

สำนักพิมพ์นี้เป็นสมาชิกสมาคม
ผู้จัดพิมพ์และผู้จำหน่ายหนังสือ
แห่งประเทศไทย

Printed on Green Read Paper
www.facebook.com/greenreadpaper

คำนำนักเขียน

Goodnight Kiss จูมพิตรัตติกาล คือ โพรเจกต์ที่ พี่ฟลุค ‘แสงสีรุ้ง’ เคยคุยกับไบสนเมื่อนานมาแล้ว ทันทีที่ได้ฟังคอนเซปต์ว่าเป็นซีรีส์เล่าเรื่องความรักระหว่างมนุษย์กับวิญญาณ ก็ทำให้ไบสนคิดถึงโครงเรื่องหนึ่งที่เก็บไว้ในลิ้นชักความทรงจำมานานหลายปี

เมื่อตอนเรียนมหาวิทยาลัย ไบสนได้รับโอกาสให้นำเสนอเค้าโครงเรื่องและนำไปพัฒนาเป็นบทละครเวทีของคณะนิเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยกรุงเทพ เวิร์กที่ ๒๑ ‘The Castle ความตาย ความรัก ความทรงจำ’ ซึ่งนับเป็นโอกาสที่ดีมากในชีวิต อีกทั้งยังได้ พี่โอม วง Cocktail มาประพันธ์เพลงประกอบที่ไพเราะในฉากเพลงประจำตัวของพระเอก ซึ่งเพลงนั้นดังมากตั้งแต่ได้ฟังครั้งแรก หลายปีถัดจากนั้น เพลงนี้ก็กลายเป็นเพลงรักที่โด่งดัง ทำให้คนฟังหลงใหลตกอยู่ในมนตร์สะกด เหมือนดังตอนที่พระเอกของเรื่องเล่นเปียโนในงานเลี้ยง

เพลงนั้นก็คือเพลง “งานเต้นรำในคืนพระจันทร์เต็มดวง” ไบสนอยากใช้โอกาสนี้ขอบคุณพี่โอม และพี่ๆ วง Cocktail ทุกคน พี่หมี พี่ต้น ฝ่าย

เสียง พี่ๆ ทีมเฮด ฝ่ายเขียนบทฯ และโปรดักชันเวทินั้น คณาจารย์ที่ช่วยเหลือพวกเรามาโดยตลอด ขอขอบพระคุณทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องมา ณ ที่นี้ด้วยนะคะ

จากความจริงจังครั้งนั้นทำให้หลายคนบอกใบสนว่า ถ้าได้นำมาเรียบเรียงใหม่เป็นแบบฉบับนิยายก็คงดี ดังนั้นเมื่อได้ฟังคอนเซ็ปต์จากพี่ฟลุค ใบสนจึงเสนอโครงเรื่องนี้ แล้วนำมาดัดแปลงและปรับให้เข้ากับยุคสมัยใหม่ปรับฉากให้เป็นเมืองไทย (เพราะตัวบทเดิมเรื่องเกิดขึ้นในประเทศอังกฤษ) ปรับไปปรับมาจนแตกต่างจากของเดิมมากๆ และในที่สุดก็ได้ คีตา แสงจันทร์ มาค่ะ

โปรดเจตน์นี้เป็นโปรดเจตน์ที่พูดได้ว่ายากมาก ใช้เวลาเขียนนานมากสำหรับใบสน แต่สุดท้ายแล้วพวกเราที่ผ่านมันมาได้ทั้งหมด ขอขอบคุณพี่ฟลุค 'แสงสีรุ้ง' ที่คอยประสานงานและเป็นทีปรึกษาให้ พี่ช้อน 'ช่อนกลืน' สำหรับความช่วยเหลือมาโดยตลอด และ 'สุริยาทิศ' ที่เป็นเหมือนเลขานุการกลุ่มคอยปลุกกระดมหรือพูดง่ายๆ คือทวงงานนั่นเอง

ขอบคุณครอบครัว ป้า แม่ และดนตรี สำหรับการสนับสนุนส่งเสริมลูกสาวและพี่สาวคนนี้มาโดยตลอด

ขอบคุณพี่ภูมิ ที่คอยดูแลบรรยายซีโรดและติสต์เหลือเกินเสมอมา

ขอบคุณคุณเนต ที่มอบโอกาสนี้ให้ ขอขอบคุณพี่สาว พี่อ้น (บก. ผู้นำรัก) พี่เอส พี่น้อยหย่น่า พี่แพน และพี่ๆ ทีมบก. ทุกคน สำหรับความร่วมมือในการปั้นโปรดเจตน์ชิ้นนี้จนสำเร็จนะคะ (ต้องขอภัยด้วยค่ะที่ส่งเลต แหะๆ)

ขอบคุณน้องๆ ทีมบททุกคนที่เข้าใจพี่ และคอยกระตุ้นพี่ให้เขียนให้จบเสียที

ขอบคุณทุกคนทุกฝ่ายที่ไม่ได้กล่าวถึง แต่ทุกคนน่าจะรู้ว่าตัวเองมีส่วนช่วยเหลือมาจริงๆ สำหรับนิยายเรื่องนี้ค่ะ

ท้ายที่สุดนี้ ขอมอบเรื่องราวทั้งความรัก ความสุข และความทรงจำ

ให้เด็กตัวน้อยที่กำลังนอนหลับอยู่ในห้องตอนนี้ ให้ของขวัญชิ้นนี้ต้อนรับ
หนูสำหรับการลิ้มรสชาติโลกใบอื่นไม่กี่เดือนข้างหน้า หนูไม่ใช่อุปสรรค แต่เป็น
แรงบันดาลใจที่งดงามที่สุดสำหรับแม่

ไบसन

“หนังสือและการอ่านคือชุมพลแห่งความคิดสร้างสรรค์”

บทนำ

‘เวลายามคำคืน คือช่วงเวลาที่ยศจรรย์
มันทั้งมืด ทั้งหนาว เจ็บเหงา อ้างว้าง โดดเดี่ยว
แต่ในขณะเดียวกันนั้นกลับอบอุ่นใจได้ด้วยแสงจันทร์
แสงเล็กๆ จากดวงจันทร์ที่ลอยอยู่ห่างไกลหลายแสนกิโลเมตร
กลับส่องสว่างมายังโลกได้ จนทำให้หัวใจอุ่นขึ้นมา
ฉันว่ามันอัศจรรย์นะ’

เรื่องราวเกิดขึ้นในคืนพระจันทร์เต็มดวง

เสียงโน้ตเปียโนถูกบรรเลงขึ้นท่ามกลางสายตาชื่นชมของแขกเหรื่อ
ทั่วทั้งงาน ทุกสายตาจับจ้องมายังเขา และปลายนิ้วที่พลิ้วไหวไปกับ
ท่วงทำนอง เสียงหัวเราะคลอเคลียกับเสียงกระซิบกระซาบ กลิ่นของเทียน
หอมฟุ้งกระจายเคล้ากลิ่นไวน์แดง

แกรนด์เปียโนไม้มะฮอกกานีสีดำลับตั้งอยู่ตรงกลางห้อง รายล้อม
ไปด้วยผู้มาร่วมงานในชุดราตรีงดงาม แสงสปอตไลท์ส่องลงมาบนเปียโน

ราวกับงานศิลปะที่จัดแสดงในนิทรรศการ

อคตินั่งอยู่ตรงนั้น ชายหนุ่มแตะปลายนิ้วลงสัมผัสเปียโนที่ละโน้ต เสียงดีดสะท้อนดังจากภายในเปียโนก่อนจะบรรเลงเป็นบทเพลงก้องกังวาน ขยับขาไปทั่วทั้งห้อง

ชายหนุ่มกำลังอมยิ้มไปกับท่วงทำนองที่เขาเป็นผู้ประพันธ์ขึ้นมา และตั้งใจแสดงเป็นครั้งแรกในงานเลี้ยงวันเกิดของเขาววันนี้

เสียงโน้ตถูกบรรเลง เรียบเรียงเป็นเสียงไพเราะ สอดประสานกับ กลิ่นไวน์แดง และแสงจันทร์ที่ส่องสว่างอยู่นอกหน้าต่าง

องค์ประกอบทั้งหมดสร้างสรรค์ให้คืนนี้เป็นงานเลี้ยงที่สมบูรณ์แบบ จนกระทั่ง...

โน้ตตัวหนึ่งผิดเพี้ยนไปจากใจคิด อคตินชะงักเล็กน้อย จ้องมอง มือขวาของเขาที่ไม่สามารถควบคุมได้ตามปกติ ชายหนุ่มแปลกใจที่เขาตั้งใจ จะกดนิ้วนางข้างขวา ทว่า... นิ้วกลับไม่ทำงาน

เสียงโน้ตตัวที่สองบรรเลงผิดจังหวะอีกครั้ง คราวนี้นั้นในงานบางส่วนเริ่มรู้สึกตัว ทั้งหมดหยุดพูดคุยพร้อมกับหันไปมองยังแกรนด์เปียโน กลางห้อง

ตั้ง!

มือทั้งสองข้างของชายหนุ่มกดลงบนคีย์บอร์ดพร้อมกัน ก่อให้เกิด เสียงดังคล้ายเปียโนกำลังตวาด

“อคติน...” เสียงใครบางคนร้องขึ้นจากในหมู่ผู้ชม

ชายหนุ่มหายใจติดขัด รู้สึกเหมือนเสื้อสูทกำลังรัดเขาให้ตัวเล็กลง ความรู้สึกขาล้นขึ้นจากปลายนิ้ว ได้กลิ่นคาวเลือดจากภายในลำคอ เส้นเลือดในสมองบีบตัวจนศีรษะแทบระเบิด หัวใจเต้นแรงและเร็วคล้ายกับว่า... เขากำลังวิ่งหนีอะไรบางอย่างอย่างสุดกำลัง

พยายามหายใจเท่าไร อากาศก็ไม่สามารถเข้าไปในปอดได้ มือสองข้างเกร็งจนเส้นเลือดปูดโปน เล็บแปรเปลี่ยนเป็นสีม่วงที่ละนิด ก่อนที่นิ้ว

จะหงิกงอ ลำตัวเกร็งจนกระทั่งไปทั่วทั้งร่าง

“อคิณ!” เสียงของศรีอุบลผู้เป็นแม่ ถลาเข้ามาประคองลูกชายไว้ ในขณะที่ชิวฉวม พี่ชายคนโตแทรกวงล้อมของแขกในงานเข้ามา แต่กลับยืนอยู่ตรงนั้น เพราะตกใจในสิ่งที่เห็นและไม่อาจประคองสติได้ทันเวลา

อคิณใช้แรงที่มีทั้งหมดประคองตัวเองไว้ ทว่า... มันไม่ได้ผล ชายหนุ่มรับรู้ได้ถึงรสชาติของเลือดในปาก เขาเงยหน้าขึ้นสบตamarดา ศรีอุบลมีสีหน้าตกใจระคนหวาดกลัว

“อคิณ! อคิณ!”

เสียงฮือฮาดังขึ้นทั้งงาน หัวใจเต้นรัวเหมือนกลอง

แล้วชายหนุ่มก็รู้ว่า สิ่งที่เขากำลังวิ่งหนีอยู่คือ... ความตาย

“รถพยาบาล! ดา โทร. เรียกรถพยาบาล!” กว่าศรีอุบลจะหันไปตะโกนบอกแม่บ้าน ร่างของอคิณก็ทรุดลงนอนกับพื้นแล้ว

“อคิณ!” เสียงเรียกของแม่ผสานกับหยาดน้ำตา ทำให้ชายหนุ่มรู้ว่าเวลาของเขาเหลือน้อยเต็มที

มีถ้อยคำมากมายที่อยู่ในใจ

มีข้ออ้างหนึ่งของชายหนุ่มยกขึ้นมาจับแขนของมารดาไว้ คล้ายอยากจะใช้แรงเหวี่ยงสุดท้ายที่มีบอกอะไรบางอย่าง

พลันดวงตาของเขาก็ปิดลง...

ตลอดกาล

๑

สองเดือนหลังจากนั้น

กลางทะเลอ่าวไทย

เรือยอร์ชต์ Blue Atoll กางใบสีขาวลอยนิ่งอยู่กลางทะเล คลื่นลมที่ถึงแม้จะไม่มากนัก แต่ก็มากพอจะปิดเป้าไอร์รอนให้ลอยผ่านตัวเรือไปได้บ้าง แสงแดดช้อนตัวผู้ใต้หมู่เมฆ แต่ก็ยังคงสาดแสงลงมากกระทบน้ำทะเลสีฟ้าสดใสจนเป็นประกาย

บนลานตากอากาศด้านหน้าของเรือ ร่มชายหาดสีขาวถูกกางไว้ ทว่าร่างระหงในชุดว่ายน้ำกลับนอนอยู่บนเก้าอี้อาบแดดที่อยู่ห่างออกไป ลมอ่อนๆ แดดอุ่นๆ ทำให้เธอรู้สึกผ่อนคลาย หน้าท้องแบนราบกระเพื่อมตามจังหวะการหายใจ นานสักครั้งที่เธอจะยื่นมือไปหยิบแก้วน้ำแดงโมมาจิบ

เมื่อรู้สึกตัว ณิชาก็ลืมตาขึ้นภายใต้แว่นกันแดดสีชา เพราะรู้สึกได้ว่ามีเงาดำทาบทับตัวเธออยู่

หญิงสาวที่ตอนนั้นอายุเพียงแค่อีสิบต้นๆ เลิกแว่นกันแดดขึ้น พลังจ้องมองอ้าคันตุกะ

“มาทะเลทั้งที จะเอาแต่นอนแหรอ”

ณัฏฐ์ผู้เป็นพี่ชาย มีรูปร่างสูง อยู่ในชุดเสื้อคลุมผ้าขนหนู เผยให้เห็นแผงอก ยืนทำหน้าที่ช่างก่อนจะก้มมองน้องสาวคนเล็ก

“เขาเรียกอาบแดดมัย” นิชาว่า ส่งเสียงจี้จี้ในลำคอ

“ตัวไม่เปียกเลยนะ จะเรียกว่ามาทะเลได้ไง”

คนเป็นพี่ยังกวนประสาทน้องสาวต่อ นิชาใช้นิ้วชี้กอดแวนกันแดดลง พลังหลับตาตามเดิม

“ไม่ใช่เด็กแล้วนะ ที่มาทะเลแล้วต้องเล่นน้ำ”

“อ้อแหรอ” ณัฏฐ์ลากเสียงยาว ก่อนนิชาจะรู้สึกได้ว่าพี่ชายตัวเอง กำลังวางแผนอะไรบางอย่าง

คนตัวโตกว่าซ้อนร่างของน้องสาวในชุดว่ายน้ำขึ้นมา กว่าเธอจะรู้ตัว ก็ถูกพี่ชายอุ้มขึ้นมาเรียบร้อยแล้ว

“เฮีย! เดี่ยว! จะทำอะไร!”

เสียงร้องโวยวายของเธอกลับยิ่งทำให้พี่ชายขบใจ ณัฏฐ์หัวเราะร่า ยกร่างของน้องสาวไปที่ขอบเรือ แล้วโยนเด็กสาวลงบนผืนน้ำที่กำลังสงบ โดยไม่กังวลว่าเหล่าปลาเล็กปลาน้อยที่มาหลบแดดจะว่ายหนีทันหรือไม่

“เฮียๆๆ!” เสียงของนิชาดังขึ้นพร้อมกับเสียงตุ้มใหญ่ สัมผัสต่อมา คือความเจ็บที่ลำตัวกระทบกับผืนน้ำที่แม่จะนั่งสงบ แต่ก็ไม่ต่างกับพื้นแข็งๆ สักเท่าไร เลี้ยววินาทีหลังจากนั้นก็รู้สึกถึงความเย็นเฉียบของอุณหภูมิ น้ำ ทันทีที่ร่างซึ่งอุ่นจากการอาบแดดแต่ละลงไป ก็ไม่ต่างกับการตกลงไปในน้ำแข็งสักเท่าไร

พอฟองน้ำกระจายออก นิชาก็ตะเกียกตะกายขึ้นมาเหนือผิวน้ำ แล้วร้องโวยวายเล่นทะเล

“ไอ้เฮียบ้า!”

“เนี่ย... มาทะเลมันต้องเปียกแบบนี้ถึงจะสนุก” ณัฏฐ์ยิ้มกว้าง หัวเราะขำกับท่าพี่ของน้องคนเล็กที่มักจะถูกเขาแกล้งบ่อยๆ

“เฮีย! แวนน้องหายไปไหนแล้วเนี่ย” นิชาสำรวจตัวเองว่าแวน
กันแดดสีชาอันโปรดไม่ได้อยู่บนใบหน้าอีกต่อไป ก่อนจะความหารอบข้าง
ฉันทรวเราะพรืดออกมา

“ไม่ตกลงเลยนะเฮีย แวนนั้นน้องชอบด้วย”

“ชอบบ้าอะไร เฮียเห็นแกก็ชอบทุกอันนั่นแหละ” คนโตกว่ามาก่อน
จะนั่งยองๆ ยื่นมือมาให้น้องสาว “เอาน่า เลิกโวยวาย เดี่ยวซื้ออันใหม่ให้
อีก”

นิชาทำหน้าบูดหน้าเขียวแต่ก็ยอมยื่นมือขึ้นไปให้พี่ชาย ทั้งคู่จับมือ
กันแน่น ในขณะที่ฉันทรวกำลังจะออกแรงดึง นิชาก็อาศัยจังหวะนั้นดึงมือ
เขาลงมาเสียก่อน

เสียงโครมใหญ่ดังขึ้นตามมา พร้อมกับเสียงหัวเราะชอบใจของน้อง
สาวคนเล็ก

“สมน้ำหน้า” นิชาแลบลิ้นให้พี่ชาย ทันทึที่ชายหนุ่มลอยตัวขึ้นเหนือ
ผิวน้ำ

“ไอ้บ้า! เลื้อยคลุมโดนน้ำมันหนกนะเว้ย” ถึงจะโวยวาย แต่ชายหนุ่ม
ก็หัวเราะเช่นกัน

เสียงหัวเราะของสองพี่น้องดังก้องสะท้อนบนผิวน้ำไปทั่วทั้งอ่าว

นิชาและฉันทรวยังหัวเราะกันอยู่ ในขณะที่ปีนบันไดขึ้นมาบนเรือ
หัวเราะต่อกระซิกกันอย่างครื้นเครง ทั้งคู่หึ่งตัวลงนอนบนเปลผ้าใบด้านหลัง
เรือ พลังจ้องมองแผ่นฟ้าครามกว้างใหญ่

หลังจากเงยบอยู่นาน ฉันทรวก็เอ่ยขึ้น

“เสียตายนะ ป่าน่าจะมาด้วย”

“ยังกับยายคนนั้นจะปล่อยให้มา” นิชาว่าก่อนลุกขึ้นนั่ง หยิบครีม
กันแดดที่ตั้งอยู่แถวนั้นขึ้นมาทาตัว

ฉันทรวหันไปมองน้องสาว “บอกว่าให้เรียกเขาดีๆ เขาเป็นแม่เราแล้ว
นะ”

“แม่เลี้ยง” นิชาเถียงกลับ พอดีกับที่บริการรินแชมเปญมาเสิร์ฟ ทั้งคู่จึงหยุดพูดเรื่องนี้ รอจนบริการเดินกลับไปแล้ว ภัทรจึงลุกขึ้นนั่งกอดเข้ารับลมเย็นๆ

“เสียว่า เขาอาจจะไม่ได้ร้ายกาจอะไรก็ได้”

“เพิ่งแต่งไม่ทันไรก็ฝากลูกชายเข้าทำงานในบริษัทเราแล้ว นี่จะเหวอไม่ร้ายกาจ แผนสูงซัดๆ”

ภัทรส่ายหน้ากับคำพูดของน้องสาว หัวเราะขำเล็กน้อย ก่อนจะหยิบผ้าเช็ดตัวขึ้นมาเช็ดผมที่เปียกโชก

“แม่เขาเป็นไงไม่รู้ แต่เสียว่าธันวาคมจะเป็นคนดี แกนั่นแหละอคติกับเขาอยู่ได้ เขาเกร็งจะตายซักเวลาเจอแก”

นิชากลอกตามองฟ้าอย่างเบื่อหน่าย “สาธุ เกร็งตายไปแล้ววันจะดีใจมาก” เธอพึมพำกับตัวเองเบาๆ

ภัทรส่ายหน้าเอือมระอาปนขำกับทัศนคติของน้องสาวที่มีต่อแม่เลี้ยงกับพี่ชายคนใหม่

เจ้าสัวรัชชัย พ่อของภัทรและนิชา เพิ่งแต่งงานใหม่ได้ไม่นาน มณีจันทร์คือชื่อแม่เลี้ยงของทั้งคู่ นิชาไม่ชอบมณีจันทร์ตั้งแต่ครั้งแรกที่เจอหน้า เนื่องมาจากว่ามณีจันทร์เป็นคนที่พ่อของเธอแอบชอบมานาน ตั้งแต่แม่แท้ๆของทั้งสองยังมีชีวิตอยู่ จารุณี แม่ของทั้งคู่ป่วยเป็นมะเร็งระยะสุดท้ายเมื่อปลายหน้าหนาวปีที่ผ่านมา ทำให้รัชชัยผู้เป็นพ่อได้ใกล้ชิดกับมณีจันทร์พยาบาลส่วนตัวที่เป็นผู้ดูแลจารุณีมาโดยตลอด ถึงกระนั้นรัชชัยผู้เป็นพ่อก็ยังให้เกียรติภรรยา รอจนกว่าจารุณีเสียชีวิต และเวลาผ่านไปสักพักก็ได้ขอคบหาดูใจกับมณีจันทร์

นั่นเป็นเหตุผลที่ทำให้นิชาเคลือบแคลงใจว่า มณีจันทร์วางแผนใกล้ชิดพ่อของเธอตั้งแต่แรกแล้ว หรือทุกอย่างคืออุบายพิสดารจริงๆ จริงอยู่ที่ช่วงสุดท้ายของชีวิต จารุณีอาจจะเป็นคนสนับสนุนให้พ่อของเธอแต่งงานใหม่ได้ แต่นิชาก็ไม่คิดว่าพ่อจะแต่งงานใหม่หลังจากที่แม่ตายไปยังไม่ครบ

ปีด้วยซ้ำ

คงด้วยความเหงาที่ต้องอยู่คนเดียวมานานนับตั้งแต่แม่ของเธอ
ป่วย จึงทำให้หัวใจของพ่อหวั่นไหวได้ไม่ยาก

นั่นไม่น่าหงุดหงิดเท่ามณีจันทร์เองก็มีลูกติดอีกคนเช่นกัน

นายคนนั้นชื่อธันวา อายุมากกว่าเธอไม่กี่ปีเท่านั้น แต่ชอบทำหน้าเก๊ก
ขริมเวลาอยู่ต่อหน้า นิชาไม่ชอบหน้านายคนนั้นเอาเสียเลย ยิ่งบิดา
ปลาบปลื้มในความสุขภาพและอ่อนนุ่มต่อมตนของเขามากเท่าไร เธอก็ยิ่ง
รู้สึกว้าวนวากำลังทำดีเอาหน้ามากเท่านั้น

“ยังดีนะ น้ำเพลินมาทำงานกับป้าแล้ว เลยมีคนช่วยเป็นหูเป็นตาบ้าง
ไม่ฉันทายมณีจันทร์จะต้องขอป้าให้ลูกตัวเองเป็นผู้บริหารนะ?”

พอได้จับแซมเปญฉืดแอลกอฮอล์เข้าเส้นเลือดแล้ว นิชาก็บ่นนิทา
คนที่เธอไม่ชอบหน้าไม่หยุด

“แกนี่นะ อายุน้อยกว่าเขาดังเท่าไร? ทำไมพูดจาไม่เคารพเขา
แบบนี้” ผนัทรว่าเข้าให้

นิชาไม่อยากโดนดุอีกจึงหยุดพูดประเด็นนี้เสีย

เพราะความหงุดหงิดใจที่ต้องอยู่ร่วมบ้านกับสองแม่ลูก เธอจึงชวน
พี่ชายมาเที่ยวทะเลด้วยกันช่วงวันหยุด ก่อนผนัทรจะกลับไปรับตำแหน่ง
รองประธานบริษัทในเดือนหน้า

กัปตันเรือให้สัญญาว่าเรือกำลังจะแล่นต่อ นิชาจึงเอนตัวนอนลงบน
เปลผ้าอีกครั้ง ในขณะที่กำลังเคลิ้มเหมือนจะหลับ เสียงของพี่ชายก็ดังขึ้น

“เสียว่าเรากลับกันเลยดีมัย?”

“อะไร เสียเพิ่งดำน้าไปรอบตัวเองไม่ใช่หรือ” นิชาหัวง ค่อยๆ
ลืมตาขึ้นมอง

“ดูโน่นดิ” ผนัทรชี้ไปยังเมฆฝนสีดำที่ตั้งเค้าอยู่ไกลๆ

เธอมองตามแล้วจึงหันมองรอบตัว ก่อนจะลั้งเกตุว่าพวกเธอเริ่มอยู่
ห่างไกลจากฝั่งมากกว่าที่คิด ด้วยเมฆดำที่เหมือนจะมาทางเรือ นิชาจึงลั้ง

ให้บริการที่มาเติมแซมเป็ญไปตามกับตันให้มาหา

กับตันคนใหม่เดินมาหาทั้งคู่ เขายังหนุ่มกว่ากับตันคนเดิมซึ่งเป็น
กับตันเรือประจำครอบครัวของเธอ แต่คราวนี้พวกเธอออกเรือกะทันหัน
กับตันคนเก่าไม่ว่างมาเดินเรือให้ ทำให้ต้องใช้บริการกับตันคนใหม่ที่ธิดา
ไม่เคยเห็น แต่ถนัดเคยล่องเรือกับเขามาแล้วครั้งหนึ่ง

“เรากำลังจะไปไหนครับเนี่ย ทางฝั่งมาไกลเรื่อยๆ เลย แถมพายุก็
กำลังจะมาแล้วด้วย”

“ผมคิดว่าจะพาคณะทัวร์ไปดำน้ำที่ใหม่ครับ ที่นั่นไม่ค่อยมีคนไป
เท่าไร อยู่ท้ายเกาะทางด้านโน้น จะได้หลบพายุด้วย”

กับตันหนุ่มบอกสองพี่น้องอย่างอ่อนน้อม ภัทรหันมองธิดาอย่าง
ขอความเห็น

“ไม่ค่อยมีคนไปหรอก” ภัทรย้อนคิ้ว

“ก็ดีออก เรายังไม่เคยดำน้ำแถวนั้นเลยนะ” ธิดาแทรกขึ้นมา

ภัทรหนึ่งไปสักพักหนึ่ง ธิดาเห็นสีหน้าของพี่ชายจึงตีเขาเบาๆ

“อะไร ปวดเหรอ”

ผู้เป็นพี่กะพริบตาถี่แล้วโวยวาย “เปล่าสักหน่อย” ก่อนจะยอมบอก
เสียงอ่อย “ก็แค่รู้สึกว่ามันไม่ค่อยเหมาะ”

“ไม่เหมาะอะไรเล่า ยังกะเสียจะว่างมาดำน้ำได้อีกชั้นแหละ”

“แต่ว่า...”

“มาเถอะน่า” ธิดายิ้มกว้าง “เป็นรองประธานบริษัทแล้วลางานยกนะ”
น้องสาวจิกยิ้มกว้างอดอดอันพี่ชายคนเดียวอย่างสุดความสามารถ เพราะ
เธอยังไม่ยอมกลับไปพักเลย

ภัทรหันไปมองเมฆดำเพียงครู่ก่อนจะตัดสินใจ “ก็ได้ เสียเองก็
อยากดำที่ใหม่เหมือนกัน” ภัทรยอมทำตามใจน้องสาวคนเล็ก

ชั่ววูบหนึ่งเพียงแค่อันวินาทีที่ธิดารู้สึกได้ถึงความรู้สึกประหลาด
แล่นขึ้นมาในสมอง ความกลัว ความสิ้นหวัง ความโกรธ และความหดหู่

ถ้าโถมเข้ามาในหัวใจ

มันเป็นเพียงลางสังหรณ์เจือจางที่วูบไหวเข้ามาเพียงแวบเดียวเท่านั้น
แวบเดียวจริงๆ เร็วมากจนเธอปล่อยมันผ่านไป

หญิงสาวหันไปมองทางท้ายเรือ เมฆฝนสีดำคล้ำกำลังลอยละล่องอยู่
ไกลๆ ห่างพวกเธอออกไปแล้วหลังจากที่เรือวิ่งมาอีกทาง คงใช้เวลาสักพัก
กว่าจะมาถึงจุดที่พวกเธออยู่ นิชาดูทิศทางลมไม่เป็น ไม่รู้ว่ามันจะลอยมา
ที่นี่หรือจะพัดผ่านพวกเธอไป

“ที่เฮียยอมไปเนี่ย เพราะไม่รู้จะได้มากับแกอีกเมื่อไหร่ นี้อาจจะเป็น
ครั้งสุดท้ายก็ได้ล่ะ”

คำพูดของณัฏฐทำให้ณิชาขี้มก้าง โดยไม่รู้เลยว่านั่นเป็นการตัดสินใจ
ใจที่ผิดพลาดที่สุดในชีวิต

ใช่ นี่เป็นการดำเนินครั้งสุดท้ายด้วยกันระหว่างพวกเธอทั้งสอง
แต่ไม่ใช่เพราะณัฏฐกำลังจะงานยุ่งเพราะต้องรับตำแหน่งใหม่
หรือ...

มันเป็นเพราะ...

“เฮีย!”

เสียงตะโกนของนิชาดังประสานกับเสียงคำรามของท้องฟ้าจนกลืน
หายไป แม้เธอจะพยายามตะโกนสุดเสียงเพียงไรก็ตาม

เกลียวคลื่นใหญ่โถมเข้าใส่ตัวเธอจนมือเกือบหลุดจากเชือกที่จับไว้

“นิชา อย่าปล่อยนะ!” ณัฏฐร่ายน้ำเข้ามากอดเธอไว้จากด้านหลัง
มือข้างหนึ่งดึงเชือกอันเดียวกับเธอเอาไว้

“เฮีย น้องไม่ไหวแล้ว!” นิชาร้องไห้แข่งกับสายฝนที่โปรยปรายลงมา
คลื่นทะเลกำลังพิโรธ และเธอเป็นเพียงแอมดตัวน้อยเท่านั้นเมื่อ
เทียบกับมหาสมุทรกว้างใหญ่ที่บ้าคลั่ง

มือเล็กๆ ของหญิงสาวหลุดจากเกลียวเชือกด้วยคลื่นขนาดใหญ่ที่ซัด

ตัวเธอลอดห้องแซนที่ชายออกไป ฉันทากำลังจะกลืนหายไปกับสายน้ำ ถ้าไม่ได้มือของฉันทรดิ้งเธอไว้

“บอกว่าอย่าปล่อยไป!” ฉันทริใช้มือข้างหนึ่งดิ้งแซนน้องสาว ส่วนมืออีกข้างก็จับเชือกไว้แน่น

ฉันทริตร้อง น้ำทะเลมากมายทะลักเข้าปากและตาจนมองไม่เห็นอะไร แสบใบหน้าที่ทั้งจมูกและตา สายฝนเม็ดใหญ่ตกใส่ใบหน้าเหมือนโดนท่ากระสุน

ฉับพลันเกลียวคลื่นหมึมหากัถาโถมใส่เธอจนร่างทั้งร่างถูกดูดลงไปได้ห้องทะเล

ฉันทริอ้าปากเพื่อจะหายใจ แต่สิ่งที่เข้าไปกลับมีเพียงน้ำทะเลเค็มๆ เธอสำลักน้ำทั้งจมูกและปาก รู้สึกได้ว่าสิ่งที่เข้าไปในหลอดลมเป็นน้ำเกลือแทบทั้งหมด หญิงสาวไม่มีสติ รู้สึกหนาว และมีแต่ความมืดมิด คล้ายกำลังถูกดูดลงหลุมดำ

หัวใจเต้นเร็ว แซนชาลัน หวาดหวั่นและหวาดกลัว แต่ทำอะไรไม่ได้ ได้แต่ตะเกียกตะกายตัวเองขึ้นไป แต่ยิ่งขยับเท่าไรก็เหมือนร่างกายจะยิ่งจมลงมากเท่านั้น

สติสัมปชัญญะสุดท้ายบอกให้เธอสู้อย่างนี้ ดึ้นรนกว่านี้ ไม่อย่างนั้นเธอจะตาย

ไม่ เธอยังไม่ยอมตาย!

เท้าและขาเกร็งจนบังคับไม่ได้อย่างใจอยาก นิ้วเท้านี้มือคดงอ แม้ความคิดในหัวจะดิ้นรนมากเท่าไร สุดท้ายร่างกายก็ไม่ฟังคำสั่งของสมอง ข้างสองข้างแข็งเกร็ง สติสัมปชัญญะกำลังจะดับลง ความพยายามไม่เป็นผล หญิงสาวเอื้อมมือขึ้นเพื่อไขว่คว้าไปยังอะไรบางอย่าง ทั้งที่ไม่รู้ว่ามันคืออะไร

ไม่รู้ด้วยซ้ำว่าตอนนี้เธอกำลังตะเกียกตะกายขึ้นเหนือผิวน้ำ หรือกำลังดำดิ่งลงใต้ท้องมหาสมุทรกันแน่

ลมหายใจสุดท้ายกำลังจะหมดลง นิชา รู้สึกได้ถึงความตายอย่างช้าๆ
มันหนาว เย็น และมีดบาดเหลือเกิน
เสียงร้องไห้ดังลอยเข้ามาในหู ตามด้วยเสียงคร่ำครวญ
นิชาคิดว่าตัวเองได้ยินไม่ผิด หรือเป็นเพราะช่วงสุดท้ายของชีวิต หู
เธอจะแว่วกันนะ ก่อนจะตามมาด้วยเสียงหัวเราะ

“ฮึๆ ฮึๆ” เสียงเหมือนผู้หญิงหรือเด็กกำลังหัวเราะอยู่รอบตัว
ลัมผัสอันเย็นเยียบรอบร่างกาย แม้มองไม่เห็นอะไร แต่เธอก็รู้สึกได้
ว่าจะไปอย่างไรกำลังเคลื่อนไหวอยู่รอบตัวเธอ คล้ายกำลังรอดูว่าเธอจะจม
ลงไปก้นทะเลหรือไม่

เธอไม่เหลือเรี่ยวแรงอีกแล้ว จึงปล่อยตัวไปกับกระแสน้ำที่ดูดตัวเธอ
ลงไปเรื่อยๆ ไม่เหลืออากาศในร่างกายไว้สำหรับหายใจ ความมืดคืบคลาน
เข้ามา อุณหภูมิของน้ำที่หนาวเหน็บทำให้ร่างกายขยับไม่ได้

จับปล้นมือของเธอก็ถูกใครบางคนดึงเอาไว้ ร่างทั้งร่างลอยขึ้นด้วย
แรงดึงจากอีกคนที่ตัวใหญ่กว่า มองเห็นแสงสว่างอยู่เบื้องหน้า จนใบหน้า
เธอโผล่พ้นน้ำได้ในที่สุด

“เค็ๆๆ” ทันทีที่จมูกสัมผัสกับอากาศ นิชาก็ล้าล็กเอาน้ำทะเลออกมา
มากมาย

“จับมือพี่ไว้” ญัทรใช้แรงทั้งหมดดึงตัวน้องสาวเข้ามาใกล้เพื่อให้จับ
เชือกได้ นิชายื่นมือตะเกียกตะกายหาเชือกจับทั้งที่ตายังลึบไม่ขึ้นเท่าไรนัก

“ขึ้นมารับ ขึ้นมา!” ยามชายฝั่งตะโกนเรียกอยู่บนเรือกู้ภัย พลัง
ยื่นมือลงมาถึงตัวเธอไว้

นิชาพยายามจะขึ้นขึ้นเรือกู้ภัยให้ได้ ทว่าเรี่ยวแรงของเธอหดหายไป
หมดจากการจมน้ำเมื่อครู่ เธอหมดแรงเกินกว่าจะดึงตัวเองขึ้นไปถึงด้านบน

ญัทรจึงดันตัวเธอขึ้นไปเพื่อให้ปีนขึ้นกราบเรือได้ เขาใช้มือผลักเท้า
ของเธอให้ยื่นขึ้น และยอมให้เธอเหยียบบนไหล่ของเขาเพื่อปีนขึ้นไปบน
กราบเรือ

นิชาถูกคนบนเรือดึงขึ้นมาได้สำเร็จ เธอหอบหายใจอยู่ไม่นาน ก่อน
จะตะกายไปยังขอบเรือเพื่อช่วยดึงพี่ชายขึ้นมา

“เฮีย ขึ้น...”

แต่สิ่งที่เธอเห็นมีเพียงน้ำทะเลที่กำลังม้วนตัวขึ้นสูง ไร้วิเวกของ
ฉันทร์ผู้เป็นพี่

ลมทะเลกำลังพิโรธซ้ำหนัก รวากับโศรที่เธอชะล่าใจ ไม่ยอมเชื่อ
สัญชาตญาณตัวเองเพียงน้อยนิด ปล่อยให้ความประมาทพรากเอาชีวิต
พี่ชายตัวเองไป

“เฮีย!” นิชาตะโกนร้องเรียก แต่ต่อให้เรียกดังเท่าไรก็ได้ยินเสียง
ตอบรับ ไม่เห็นแม้แต่เงาของพี่ชายเพียงคนเดียว

ลมพายุพัดแรงจนเกลียวคลื่นขึ้นสูง ส่งผลให้เรือกู้ภัยโคลงเคลง
นิชารับรู้ในตอนนั้นเองว่าเธอกำลังสูญเสียคนที่สำคัญในชีวิตไป

“เฮีย!” นิชาตั้งสติได้ กำลังจะกระโจนลงทะเลเพื่อตามหาร่างของ
พี่ชาย

ต้องอยู่ตรงนั้นแน่ๆ ตรงไหนสักแห่งใต้น้ำนั่นแหละ! พี่ชายเธอต้องอยู่
ในนั้น

“เดี๋ยวๆ หนุ่ยอย่าๆ” ยามชายฝั่งเข้ามาจับตัวเธอเอาไว้ไม่ให้กระโดด
ลงน้ำได้สำเร็จ

“เฮีย! เฮีย!”

นิชาตะโกนสุดเสียง และยังพยายามจะกระโดดลงไป ร้องให้ปานจะ
ขาดใจ แต่ไม่ว่าจะตะโกนจนเสียงแหบพร่าอย่างไร สิ่งเดียวที่ตอบเธอกลับ
มาก็ยังคงเป็นเสียงพายุโหมกระหน่ำแทนชีวิตของพี่ชายอยู่ดี

ความตาย... มันน่ากลัว

แต่การยืนมองมันพรากคนที่เรารักไปอย่างไร้ค่าไม่ได้ นั่น คือสิ่งที่
น่ากลัวกว่าเป็นพันเท่า

ภายในห้องพักผู้ป่วย ณิชานอนนิ่งอยู่บนเตียง ค่อยๆ ลืมตาขึ้นมองไปยังสายน้ำเกลือที่เจาะลงบนหลังมือซ้าย

“เจอตัวพี่ชายหรือคนอื่นๆ ในเรือบ้างรึยัง”

“ยังไม่เจอเลยครับ นี่จะครบยี่สิบสี่ชั่วโมงแล้ว”

เสียงตำรวจชายฝั่งคุยกันด้านหน้าห้องพักผู้ป่วย

โรงพยาบาลแห่งนี้เล็กมากจนเธอได้ยินเสียงความวุ่นวายภายนอกดังเข้ามาตลอดเวลา แม้จะเปลี่ยเพราะฤทธิ์ยา แต่สติสัมปชัญญะของเธอก็ยังอยู่ครบ

“คงต้องรอพายุสงบก่อนแล้วค่อยค้นหาใหม่”

“อย่างไรล่ะนะ หน้ามรสุม ใครเขาเอาเรือออกกัน”

ณิชาจ้องมองน้ำเกลือที่กำลังหยด ทีละหยด...ทีละหยด

เลยเสาน้ำเกลือออกไปคือหน้าต่างกว้างที่ถูกเปิดไว้ ด้านนอกมีต้นไม้สูงใหญ่ กิ่งก้านพาดผ่านหน้าต่างห้องของเธอ

ณิชາเห็นนกสีเหลืองตัวเล็กเกาะที่กิ่งไม้ นั่น มันกำลังร้องเรียกใครสักคน อาจจะเป็นลูกๆ ของมันหรือครอบครัวของมัน

แสงแดดอบอุ่นของเวลาบ่ายสะท้อนกับกระจก ทำให้เห็นประกายรุ้งเบาบาง เห็นแสงแดดข้างนอกก็รู้ว่าอากาศดีแค่ไหน แตกต่างจากเหตุการณ์ที่เธอเจอเมื่อวานนี้ราวกับเป็นคนละโลก

น้ำตาไหลลงอาบแก้ม แล้วเธอก็ก้มหน้าลงบนหมอนสีขาวยของโรงพยาบาล ก่อนจะร้องไห้ออกมาหนักที่สุดในชีวิต

แม้ว่าต่อให้ร้องมากเท่าไร ก็เปลี่ยนแปลงอะไรไม่ได้แล้วก็ตาม

๒

ความตาย... มันเจ็บมาก

ไม่เคยมีการตอบกลับ ไม่เคยมีการรับรู้

ต่อให้ร้องไห้ด้วยความคิดถึงมากแค่ไหน ตะโกนสุดเสียงมากเพียงใด

สิ่งที่ได้กลับมา สุดท้ายก็เป็นเพียงความเงียบงัน

ห้าปีหลังจากเหตุการณ์นั้น

อาคารจิวรัฐติกาล สำนักงานใหญ่ของบริษัทจิรา เรียวเอสเตท

ธงชัยยืนมองวิวกรุงเทพมหานครผ่านกระจกของชั้นหกสิบในห้องทำงานส่วนตัวของเขาเอง พลันนึกสงสัยว่านานแค่ไหนแล้วที่เขาไม่ได้ยืนสงบใจจ้องมองวิวของเมืองหลวงนานขนาดนี้

เสียงเคาะประตูดังขึ้น ก่อนประตูไม้บานใหญ่จะเปิดออก พร้อมกับเลขานุการคู่ทุกข์คู่ยากเปิดประตูเข้ามา

“คุณณิชามาถึงไทยแล้วครับ”

ธงชัยยืนนิ่งอยู่เช่นเดิม ไม่ได้ตอบอะไรกลับไป แต่เลขาฯ คนสนิทก็
อยู่มานานพอจะอ่านใจได้ว่าเจ้าสัวธงชัยรับทราบแล้ว

“เอ่อ... แต่มีปัญหานิดหน่อยครับ”

เสียงอึกอักของเลขาฯ ้วยกลางคน ทำเอาประธานบริษัทใหญ่อย่าง
ธงชัย จีรัฐติกาล ต้องผินหน้าไปมอง

“ว่า...”

“คือ คุณณิชา...”

เอกศักดิ์ เลขาฯการคู่มืออึกอัก ทั้งช่วงไว้แค่นั้น พร้อมกับที่ชายชรา
ถอนหายใจออกมาเบาๆ

ว่าแล้วเขี้ยว ทำไม่ห้องฟ้าถึงเจียบแปลกๆ

พายุกำลังจะมานี่เอง

เสียงคำรามของรถสปอร์ตดังลั่นไปทั่วทั้งถนน SLK 200 สีเงินกำลัง
แล่นฉิว แซงซ้ายแซงขวาไวที่สุดเท่าที่จะทำได้ รถกระบะสีดำคันหนึ่งกำลัง
จะตบไฟขอทางเลี้ยว จู่ๆ ก็ต้องเปลี่ยนแผนกะทันหัน เมื่อเห็นวัตถุสีเงินพุ่ง
อย่างรวดเร็วและแรงผ่านหน้าไป ชนิดที่ว่าถ้าหักพวงมัลย์เร็วกว่านี้ คงได้ไป
โรงพยาบาลแทนจุดหมายปลายทาง

“พ่อตายหรือ!” คนขับรถกระบะเลื่อนกระจกลงแล้วตะโกนไล่หลัง
หรืออาจถามด้วยความเป็นห่วงก็ไม่แน่ใจ

แต่เสียตายที่เสียงนั้นไปไม่ถึงแม้ท้ายรถสปอร์ตสีเงินด้วยซ้ำ ไม่อย่าง
นั้นเจ้าของรถคงได้เห็นไปขอบคุณ

ณิชายึดตัวขึ้น ใช้ปลายนิ้วกดแวนกันแดดสีดำกรอบเพชรอันใหม่ของ
ดิวอร์ให้กระชับ เธอรวบรวมหางม้าแบบง่ายๆ แต่เรียบหุไว้หลังลงจาก
เครื่อง ริมฝีปากเคลือบลิปสติกสีแดงอมน้ำตาล สีเดียวกับดินเหนียวคือสิ่ง
ที่พันขอบแวนกันแดดและโดดเด่นที่สุดบนใบหน้า

หลังจากเหตุการณ์การสูญเสียดังกล่าว หญิงสาวก็เติบโตขึ้นมาก

ไร้เงาของคุณหนูเอาแต่ใจคนเดิม แต่กลายเป็น ‘นั่งเยอะ’ แทน

เธอมีใบหน้ารูปไข่สวยสมส่วน มรดกที่ได้มาจากแม่ ดวงตาโตราวกับ กวางป่า จมูกโด่งรับกันตึกกับริมฝีปากรูปกระจับ ตัวสูง หุ่นอบอ้วน ไม่อ้วน หรือพอมจนเกินไป ถึงแม้ห้าปีที่ผ่านมาเธอจะอาศัยอยู่ในประเทศอังกฤษที่ ขึ้นชื่อเรื่องความหนาว ณิชาก็ยังไม่วายหนีไปอาบแดดตามที่ตัวเองชอบเสมอ ทำให้ผิวพรรณของเธอค่อนข้างขาวใสตามสมัยนิยม แต่ กลับเนียนเรียบสวยเปล่งประกายยามกระทบแสงแดด

ณิชาทักพวงมาลัยเลียวรรถเข้ามาด้านในอาคารตามที่จีพีเอสระบุ ไม่รู้ว่าบนท้องถนนมีคนกันด่าบิดามารดาเธอไปเท่าไร แต่ณิชาก็ไม่สนใจและไม่ คิดว่าจะสน เคลื่อนนรตมองหาที่จอดจนเจอที่จอดริมสุด อันเป็นที่จอดที่ใกล้ ทางเข้าอาคารมากที่สุด ขนาดกว้างแต่ก็ยังไม่มากพอที่จะจอดได้สองคัน

เธอเคลื่อนรถไปด้านหน้าเพื่อจะถอยหลังเข้าช่อง

แต่แล้วรถญี่ปุ่นคันเล็กจิวคันหนึ่งก็แทรกตัวเข้ามา แล้วชิงมุดหัวเข้า ช่องที่จอดรถที่เธอเล็งไว้ทันที

ณิชากระซากแว่นกันแดดออกอย่างหงุดหงิด เห็นพนักงานหญิงที่ คงจะทำงานสายแล้วกำลังจัดแจงเตรียมลงจากรถ โดยไม่สนใจว่าที่จริงเธอ เล็งที่จอดนี้ไว้และกำลังจะจอดอยู่แล้ว

คุณหนูตัวแสบสุดลมหายใจเข้าปอดลึกๆ กะประมาณขนาดของจอด รถใหม่ ทักพวงมาลัยให้วางถอยหลังแคบกว่าเดิม

จากนั้นก็เริ่มถอยหลังเข้าไปจอดในที่จอดแคบๆ นั่นแหละ

พนักงานบนรถคันเล็กจิวคันนั้นหยุดชะงัก จ้องมองเธอว่าเธอจะทำ อะไรต่อ

ณิชាถอยหลังด้วยความระมัดระวัง ไม่อยากให้เกิดรอยของเธอครูดกับ อะไรทั้งนั้น ทั้งรถคันจิวด้านซ้ายหรือผนังด้านขวา และด้วยความพยายาม อย่างไม่ยอมแพ้ ในที่สุดเธอก็ถอยรถจอดได้สำเร็จ

“เดี๋ยวลีคุณ!” พนักงานหญิงคนนั้นโวยวายอยู่ในรถ เนื่องจากที่จอด

ไม่ได้กว้างพอจะจอดได้สองคันแบบสบายๆ และเมื่อมีรถจอดเบียดกันอยู่สองคันอย่างนี้ จึงเป็นไปได้เลยที่จะเปิดประตูรถ

นิชาหันไปมองคูกรณี ก่อนที่จะกระตุกมุมปากอย่างผู้มีชัยชนะ

นิ้วชี้เรียวกาเล็บสีน้ำตาลเอ๋อมไปกดปุ่ม ฝับปล้นหลังคา Vario-Roof ก็ถูกเปิดกางออก สาวเจ้าที่นั่งอยู่หลังพวงมาลัยระบายรอยยิ้มอย่างสะใจให้คูกรณีที่อ้าปากค้างไปแล้ว

เธอยกเท้าขึ้นจากคันเร่ง หยิบกระเป๋าและรองเท้าส้นสูงพื้นแดงคริสเตียน ลูบแต่งขึ้นมาหิวไว้ ก่อนจะปีนข้ามพวงมาลัย เหยียบบนกระโปรงรถแล้วกระโดดลงมายืนตรงที่จอดรถด้านนอก แล้วสวมรองเท้าส้นสูงต่ออย่างไม่สนใจสายตาดกใจของพนักงานคนหนึ่งที่ลงจากรถไม่ได้

“คุณๆ! ฉันออกไม่ได้ คุณคะ!”

ปล่อยให้ผู้หญิงผู้นำส่งสารคนนั้นร้องโวยวายในรถไป นิชาสะพายกระเป๋าแอร์เมสคู่ใจ สวมแว่นกันแดดกลับเข้าที่ตามเดิม แล้วจึงเดินสะบัดกันเข้าไปยังประตูอาคาร

พนักงานบริษัทที่เดินมายังอาคารจอดรถต่างก็มองมาที่เธอเป็นตาเดียว เสี่ยงรองเท้าส้นสูงตั้งเป็นจิ้งหะไปจนถึงประตูสแกนบัตรเข้าอาคาร เธอหยิบคีย์การ์ดขึ้นมาสแกนบัตรอย่างรวดเร็ว สาวเจ้าเดินเข้าลิฟต์ตัวที่เปิดอยู่ พนักงานทุกคนในนั้นต่างก็กรูกันออกมาเพื่อให้เธอเป็นเพียงคนเดียวที่โดยสารลิฟต์ตัวนั้น นิชาไม่ยี่หระอะไร สะบัดปลายผมหางม้าไปด้านหลังทันทีที่ประตูลิฟต์ปิดลงทุกคนก็พากันซุบซิบเสียงดัง

นิชา จิรัฏฐติกาล กลับมาแล้ว

ยุคที่มีสัญญาณ 4G เป็นเชื้อไฟ จึงไม่จำเป็นต้องเปลืองน้ำลายอะไรในการกระจายข่าวลือ

เพียงแค่นานาที่ที่นิชาปรากฏตัวขึ้นในอาคาร ชาวนั้นก็ถูกแพร่สะพัดอย่างรวดเร็ว ก่อนที่ประตูลิฟต์ของนิชาจะเปิดออกยังชั้นสี่สิบห้าอันเป็น

จุดหมายของเธอด้วยซ้ำ

ดังนั้นเมื่อสาวตาสวยก้าวออกจากลิฟต์ เธอจึงได้รับการตอบรับเป็นความเงียบ และคำทักทายเป็นสายตาดกใจแทน ทว่าธนิชาไม่เคยแคร์อะไร

ช่วงปิดเทอมที่เธอกลับมาช่วยงานที่บริษัท เธอก็ได้รับสายตาแบบนี้จนชินแล้ว ทว่าทั้งบริษัทต่างก็รับรู้ถึงชื่อเสียงการทำงานของเธอดี รวมทั้งบุคลิกที่เธอเป็น ความมั่นใจ เอาแต่ใจ พุดจาฉะฉาน และไม่ยอมใคร ไม่ว่าจะทำงานกับพ่อเธอมานานแค่ไหนก็ตาม ธนิชารู้ว่าชื่อเสียงของเธอไม่ได้ถูกพุดถึงในทางที่ดีนักหรอก อันที่จริงมันก็ไม่เคยดีอยู่แล้ว

ถ้าเธอมีวแต่สนใจสายตาเหล่านั้น แล้วจะเดินต่อไปข้างหน้าได้อย่างไร

“สวัสดิ์ค่ะ คุณธนิชา” เลขานุการหน้าห้องคนหนึ่งวิ่งเข้ามาหาด้วยความกุกักจ้อ ธนิชาจำไม่ได้ว่าเลขานุการคนนี้ชื่ออะไร แต่เธอคิดว่าไม่จำเป็นต้องจำให้กินพื้นที่ในสมองด้วยซ้ำ

“คุณติเรกล่ะค่ะ” สาวเจ้าแค่อ่อยถาม ไม่ได้รอคำตอบเท่าไร

“คุณติเรกติดประชุมอยู่ค่ะ” เลขานุการรีบตอบ “ถ้ายังไงเชิญคุณธนิชารอ...”

ทันทีที่ได้ยินเรื่องประชุม ธนิชาก็หยุดกึก ทำเอาเลขานุการที่ทำตัวสลับอยู่แล้วหายใจไม่ทั่วห้อง เพราะไม่รู้ว่าคุณหนูจอมเยอะต้องการอะไร คุณหนูตัวแสบสอดสายสายตาทหาห้องประชุมใหญ่ที่สุดของชั้น ก่อนจะก้าวเร็วๆ ไปตามทาง ‘ประชุมจั้นเหรอ ถ้าจั้นก็ต้องเป็นทางนี้’

“เดี๋ยวก่อนค่ะ คุณธนิชาคือ... คุณติเรกเขา...” เลขานุการยังไม่ทันเอ่ยครบประโยค รองเท้าส้นสูงพื้นแดงก็มาหยุดอยู่หน้าห้องรับแขกห้องใหญ่ เธอเกาะประตูห้องสองสามครั้งเป็นมารยาท ก่อนจะหันมายิ้มหวานให้เลขานุการที่หน้าถอดสี แล้วจึงผลักประตูเข้าไปอย่างรวดเร็ว

“สวัสดิ์ค่ะ คุณติเรก อ๋อ! ขอโทษด้วยค่ะ ไม่ทราบว่าคุณนทคอยู่ด้วย” ทุกอย่างเกิดรวดเร็วและพร้อมเพรียงกันราวกับเธอรู้อยู่แล้วว่าคนที่ประชุม

กับดิเรกคือใคร ณิชายกมือไหว้สองผู้บริหารที่นั่งประชุมกันอยู่ในห้อง ผู้บริหารทั้งคู่ตกใจจนผงะไป ทันทีที่ดิเรกเห็นหน้าเธอ สีหน้าของผู้สูงวัยก็แปรเปลี่ยนเป็นตึงเครียดแทน

“อ้าว ณิชากลับมาแล้วหรือครับ” ทศวรรษ ผู้บริหารจากบริษัทไซตะคอร์ดเปอร์เซชั่น ซึ่งเป็นบริษัทอสังหาริมทรัพย์จากญี่ปุ่นกล่าวทักทายเธอ

ภายในห้องรับแขกขนาดใหญ่ที่สุดของชั้นถูกจัดไว้เพื่อรับรองผู้บริหารระดับสูงเท่านั้น ภายในตกแต่งเหมือนห้องนั่งเล่น มิงานศิลปะตกแต่งโซฟาหนังสัตว์ตัวยาว ให้บรรยากาศผ่อนคลายมากกว่าจะเป็นการคุยงาน ต้องเป็นการเจรจาระดับใหญ่เท่านั้นจึงจะประชุมกันในห้องนี้ และเป็นอย่างที่เธอคิดจริงๆ ด้วย

ณิชาดำเนินเข้าไปนั่งบนโซฟาตัวที่อยู่ข้างดิเรก แล้วส่งยิ้มหวานไปให้ ทศวรรษ นักธุรกิจหนุ่ม พี่ชายของเพื่อนในแวดวงนักเรียนนอกด้วยกัน

“เพิ่งมาถึงเมื่อเช้านี้เองค่ะ ณิชาก็ไม่ทราบเลยว่าคุณทศจะมาคุยวันนี้” ณิชายิ้มหวานเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น ทว่าไม่ลืมที่จะปรายตามองดิเรก กรรมการบริษัทข้างตัวที่เริ่มรู้สึกหายใจไม่ออกทันทีที่เธอเข้ามา เขาใช้นิ้วปลดเนกไทให้หลวมขึ้นเป็นระยะๆ ไม่รู้ว่าเพื่อให้หายใจสะดวกหรือเพื่อกลิ้นน้ำลาย

“คุณดิเรกแจ้งมาว่าคุณณิชาก็กลับช้ากว่ากำหนด เลยขอประชุมกันก่อนครับ” ทศวรรษทำหน้าที่งเล็กน้อยที่จู้จี้ ณิชาก็ปรากฏตัวขึ้น

ดิเรกหน้าเฉือนนิดๆ ก่อนที่ณิชาก็หัวเราะออกมา

“ตายจริง สงสัยว่าคุณดิเรกจะจำตารางนิชาผิดใช้มั๊ยคะ เพราะดิฉันสำคัญที่นิชาอุตส่าห์เป็นคนจัดการตั้งแต่ต้นขนาดนี้ คุณดิเรกไม่มีทางลืมบอกนิชาหรอก” สาวปากแดงอมน้ำตาลหันไปยิ้มหวานอวดฟันขาว

ทว่าคนที่ได้รับรอยยิ้มกลับรู้สึกร้อนเหมือนนั่งอยู่บนเตา

“ครับ สงสัยเลขฯ ผมจะจำวันผิด”

“ไม่ผิดหรอก... แต่ไม่คิดจะบอกเธอเลยต่างหาก” ณิชาคิดแบบนั้น

ในใจ แต่ก็ยังให้เกียรติดิเรก ไม่พูดอะไรออกมา

ทศวรรษเป็นคนไทยคนเดียวที่เป็นหนึ่งในผู้บริหารบริษัทโซตะ คอร์ปอเรชั่น บริษัทอสังหาริมทรัพย์ชื่อดังของญี่ปุ่น ณิชารู้จักทศวรรษจากกลุ่มเพื่อนที่เรียนต่างประเทศด้วยกัน เธอสนใจจะให้บริษัทญี่ปุ่นเข้ามาร่วมหุ้นและทำการตลาดด้านอสังหาริมทรัพย์ในบริษัทของเจ้าสัวรัชชัยย์เป็นพ่อ ณิชจึงจัดการและดูแลโปรเจกต์นี้ด้วยตัวคนเดียวมาตลอด

เพราะนี่อาจเป็นหนทางที่จะพิสูจน์ให้พ่อเห็นว่า เธอเองก็มีคุณสมบัติ นั่งแทนประธานบริษัทคนต่อไปของจีรา เร็วเสดเสดไปได้

แต่แล้วเส้นเลือดในสมองของเธอก็เดือดปุดๆ เมื่อแหล่งข่าวภายในแจ้งเธอตั้งแต่อยู่บนเครื่องบินว่า...

ดิเรกแอบประสานงานโปรเจกต์นี้ต่อลับๆ โดยไม่บอกเธอ พุดง่ายๆ คือกันเธอไปจากโปรเจกต์นั้นนั่นเอง

นี่ทำให้ณิชาโมโหแทบขาดสติ เพราะมันเป็นการยึดเอาเครดิตไปจากเธอซัดๆ จึงรีบโทร. สั่งคนขับรถให้เอารถสปอร์ตคันโปรดมารับที่สนามบิน เธอจะขับมาบริษัทเอง

ดิเรกตั้งใจจะซุ่มมือเปิบโปรเจกต์นี้ที่เธอเป็นคนเริ่มไว้ตั้งแต่ต้นแน่ๆ ความจริงนี่คงไม่ใช่ความคิดของดิเรก เขาเป็นเพียงคุณลุงสูงวัยที่ทำงานมานานจนเจ้าสัวรัชชัยย์ พ่อของเธอไว้ใจ ทั้งยังซื่อสัตย์มากจนณิชาคิดว่าเขาคงไม่กล้าแตะต้องโปรเจกต์ของเธอแน่ๆ เพราะเขาไม่กล้าแม้แต่จะมองหน้าเธอด้วยซ้ำ

ณิชาคิดว่าเรื่องนี้ต้องมีคนอยู่เบื้องหลัง และเธอว่าเธอรู้ว่าเป็นใคร ถึงจะโกรธแค่ไหน ณิชาก็มีมารยาทพอที่จะรักษาระรยากาศการประชุมไว้ แล้วเริ่มเจรจาทันทีต่อ

“เมื่อก็เรากำลังคุยกันเลยว่า ทางผมสนใจจะร่วมหุ้นในโปรเจกต์ใหม่ ของจีรา เร็วเสดเสดတဲ့หอรกนะครับ แต่...” ทศวรรษเปรยขึ้น และณิชาก็เดาได้ทันทีว่า หลังคำว่า ‘แต่’ มักตามมาด้วยสิ่งไม่ดีเสมอ

“แต่ถ้าเราไม่ได้สิ่งที่เราขอไว้ทั้งหมด ทั้งสัดส่วนการถือหุ้น การรับผิดชอบงาน ทางเราก็ควรจะร่วมหุ้นด้วยไม่ได้จริงๆ”

“เอ๊ะ...” นิชาหลุดไปหน้าเหวออกมาก่อนจะรีบปรับสีหน้า ทำที่เป็นนิกียิ้มกว้างทั้งที่ความสงสัยยังเอ่อล้นในแววตา

“แต่ตามคอนดิชันล่าสุด นิชาก็แจ้งคุณทศไปแล้วไม่ใช่หรือคะ ว่าคุณทศจะได้สิ่งที่ขอทุกอย่างเลย”

“เอ...” ทศวรรษมีสีหน้าแปลกใจ “แต่ล่าสุดที่ทางคุณดิเรกส่งมาให้ผม ไม่ใช่ช่องทางที่คุณนิชาเคยบอกนี่ครับ”

สาวตาหวานชะงัก หรือตามองดิเรกที่นั่งอยู่ข้างตัว ดิเรกหน้าซีดจนเหมือนใกล้จะเป็นลมไปแล้ว อ่านจากสีหน้าที่ซีดเผือดก็พอเดาได้ว่าเกิดอะไรขึ้น...

“ทำไมอาดิเรกถึงกล้าเปลี่ยนแผนนิชา!”

เสียงโวยวายดังลั่นออกนอกห้องประชุม จนแม่บ้านที่เดินผ่านสะดุ้งโหยงและไม่กล้ายกน้ำเข้าไปให้

“ใจเย็นๆ ก่อนครับ หนูนิชา”

“ตอบมาก่อนสิคะ!” สาวเจ้าเดินวนรอบห้อง กดสั้นรองเท้าแหลมลงบนพรมราคาแพง เธอรู้สึกโกรธจนแทบจะหยิบแจกันข้างตัวเหวี่ยงลงพื้น

“เจ้าสาวเห็นข้อเรียกร้องจากอีกฝ่ายแล้วรู้สึกว่าเขาอยากได้ผลประโยชน์จากเรามากเกินไป ทางเราจะเสียเปรียบเอาได้”

“นั่นทำไม่ถึงยอมไม่ได้!” แม้ดิเรกจะพยายามอธิบาย แต่หญิงสาวก็ยังคงไม่ลดราวาศอกง่ายๆ

“เราเองก็ได้ผลประโยชน์ตั้งมาก นิชาก็สรุปให้ป้าฟังหมดแล้ว ถ้าป้าไม่พอใจ เราก็ลองเจรจากับทางนั้นดูอีกรอบก็ได้ ไม่ใช่ไปลดผลประโยชน์ลดเงื่อนไขเขาขนาดนี้ นี่เขาเลยเทเราทิ้ง อย่างนี้ที่นิชาทำมาทั้งหมดก็สูญเปล่าสิ”

เสียงไวววายไม่มีทีท่าว่าจะเบาลง ทว่ากลับดังขึ้นตามอารมณ์โห่สะของหญิงสาว

“ทำอย่างนี้เหมือนฉีกหน้าฉีชาซัดๆ หรืออาเห็นว่ามีฉีชาขี้เด็ก อาเลยข้ามหน้าฉีชาไต่ขึ้นไปหรือคะ”

“ไม่ใช่คะ หนูฉีชา อาเห็นหนูมาตั้งแต่เด็ก อาเองก็หนักใจเหมือนกัน แต่ว่า...”

“พี่บอกให้อาดิเรกทำอะไรเองแหละ”

เพราะแม้แต่โมโหไวววายจึงไม่ทันสังเกตเห็นว่าประตูห้องถูกเปิดออกมาตั้งแต่เมื่อไร

ธันวายเป็นอยู่ตรงนั้น แวตาคมคายของเขามองเข้ามาในห้อง ตัดเอารังสีความโกรธของฉีชาที่ส่งไปถึงเขาขาดสะบั้น

แต่นั่นกลับทำให้ฉีชาเพิ่มความโกรธมากกว่าเดิม

“อาดิเรกครับ ผมต้องขอโทษด้วย เดี่ยวผมจัดการต่อเอง” ธันวาทันไปยกมือไหว้ดิเรก อีกฝ่ายรีบรับไหว้ก่อนจะตบไหล่คนหนุ่มกว่าอย่างเข้าใจ แล้วรีบเดินออกจากห้องมาด้วยท่าที่หนีตายอย่างเห็นได้ชัด

ทันทีที่ประตูห้องปิดลง ชายหนุ่มก็ตัวตวยตามาทางเธออย่างเย็นชา

ชายหนุ่มเพิ่งจะอายุสามสิบเอ็ดปีบริบูรณ์เมื่อเดือนที่ผ่านมา ถึงกระนั้นใบหน้าก็ยิ่งอ่อนเยาว์กว่าอายุ แต่ด้วยตำแหน่งและเครื่องแต่งกายบังคับให้เขาดูโตกว่าวัยไปมากโข สุธลีเทาเข้มซบให้ดูน่าเชื่อถือ ผสานกับทรงผมกึ่งทางการกึ่งโมเดิร์น ยิ่งทำให้เขาดูเป็นผู้บริหารอายุน้อยหัวสมัยใหม่

ทว่าแวตาทองกลับตรงข้ามกับลักษณะภายนอก ดูไม่เป็นมิตร เจ้าเล่ห์เพทุบาย ไวใจไม่ได้ และฉีชามองว่ามันคือแวตาทอง ‘ศัตรู’

เป็นอย่างที่เธอคิดจริงๆ ลำพังแค่ดิเรกคงไม่กล้าแตะต้องไพร่เจกต์ของเธออยู่แล้ว ไม่มีใครกล้ามีปัญหากับเธอหรอก การตัดสินใจเปลี่ยนแปลงอะไรก็ตามที่เธอเป็นคนร่างไว้จำเป็นต้องมีใครซักใญ่อยู่เบื้องหลัง และเธอคิดว่าไว้แล้วจะต้องเป็นผู้ชายคนนี้

นิชามือขึ้นกอดอก พักเข้าข้างหนึ่ง และเช็ดหน้าขึ้นอย่างหยิ่งยโส
“บอสิใหญ่ปรากฏตัวแล้วสินะ” เธอข่มความโกรธแต่ก็ยังไม่แผ่กระจาย
รังสีออกมาเป็นระยะ

ธันวาคมมือเข้าในกระเป๋ากางเกง ก่อนจะเดินเข้ามาหาแล้วหยุดยืน
ตรงหน้า

เขาตัวสูงกว่าเธอมากอยู่แล้ว นิชาสองเพียงแค่อั่งหูของชายหนุ่ม ใหญ่
กว้างอย่างนายแบบ ความจริงนิชาก็ยอมรับว่าเขาเป็นชายหนุ่มที่ดูดีไม่น้อย
เสียอย่างเดียวคือ...

เขาเป็นลูกติดเมียใหม่ของเธอเอง

เหตุผลนี้ทำอะไรอะไร ก็ตามของธันวาคมซัดหูซัดตาเธอไปเสียหมด ทั้ง
ท่าทางเก๊กขริมตลอดเวลา หรือสายตาเจ้าเล่ห์ไร้ซึ่งความเป็นมิตรของเขา
รอยยิ้มเหมือนตัวเองถือไฟเหนือกว่าเธอในทุกทางนั่นก็ด้วย เสียงทุ้มต่ำ
นุ่มๆ ของชายหนุ่มก็เป็นอีกหนึ่งสิ่งที่เธอรำคาญ เธอเกลียดทุกอย่างที่เป็น
ผู้ชายคนนี้

“ป้าไม่เห็นด้วยกับดีสินี่”

“ไม่ต้องอ้าปาก” สาวเจ้าเดินก้าวฉับๆ ไปยังคนตัวสูงกว่า

“พี่ฉันเลี่ยมอะไรป้าไปอีกล่ะ”

ธันวาลอบถอนหายใจ

“ถ้าพี่ฉันไม่เลี่ยม ป้าก็คงไม่...”

“ทำไมต้องเลี่ยม” ธันวาสบตาเธอด้วยแววตาแข็งกร้าว “ไม่จำเป็นต้อง
เลี่ยมเลย ป้ามีเส้นสายของตัวเอง สายสืบบอกว่าทางโชตะกำลังประสบ
ปัญหาหนัก”

“ไม่จริง!” นิชาเพลอส่งเสียงแหวัดออกมา ก่อนจะรีบเม้มปากแน่น
แล้วเถียงต่อ “เขาจะมีปัญหาได้ไง เขาเพิ่งลอนช์โครงการใหม่เอง” ซึ่งบริษัท
โชตะเพิ่งจะเปิดตัวโครงการใหม่มาไม่นาน

“หน้าฉากกับหลังฉากมันแตกต่างกันนะ น้องเองก็น่าจะรู้” ธันวาคมว่า

สายตาคมยิ่งทำให้คุณหมุมิความร้อนในใจเธอพุ่งทะยาน

“รู้ดีเลย มีคนแบบนี้ในชีวิตเยอะ” เธอจงใจแซะคนข้างหน้าโดยเฉพาะ
“แต่ต้องไม่ใช่กับพีทศ ไม่ใช่กับโซตะ เพื่อนน้องบอกว่าเป็นบริษัทเขากำลังโต”

“น้อง...” ธันวาเอ่ยด้วยเสียงดูว่าเดิม “โลกธุรกิจมันมีอะไรโหดร้าย
กว่าที่เพื่อนบอก ธุรกิจเราไม่สามารถแขวนไว้บนคำบอกของคนนั้นคนนี้ได้
หรอกนะ”

พูดแค่นั้นชายหนุ่มก็ส่ายหน้า “รอน้องอารมณ์เย็นก่อน แล้วเราค่อย
คุยกันดีกว่า คุยตอนโกรธ น้องคงไม่ฟังอะไร”

มีการมากระแหนะกระแหนะใส่เธอ คนตัวโตกว่าจ้องใจหันหลังให้เธอ
เขาคงคิดว่ามันจะทำให้สถานการณ์ดีขึ้น แต่ถินชมมองอย่างไรก็รู้สึกว่ามันคือ
การยั่วโมโหเธอชัดๆ

ธินชาโกรธจัด ทำไมต้องเป็นแบบนี้ทุกที ธันวามักจะทำเหมือนเธอโง่
มาก ไม่เข้าใจอะไรเลย ได้แต่โวยวาย เอาแต่ใจไปวันๆ ไม่ว่าเธอจะพยายาม
สร้างผลงานมากแค่ไหน สุดท้ายก็จบลงที่ธันวาคัดค้าน และพ่อของเธอก็
เชื่อชายหนุ่มด้วย

“งั้นทำไมพีธันไม่บอกน้องเองล่ะ พีธันให้คนอื่นมาจัดการงานน้อง
ได้ไง”

ธันวาหยุดกึก เอียงใบหน้ามาทางเธอเล็กน้อยก่อนจะเอ่ยด้วยน้ำเสียง
กลัวหัวเราะ

“น้องลืมนะอะไรไปรีเปลา น้องยังไม่ได้เป็นผู้บริหาร ไม่ได้เป็นพนักงาน
ในบริษัทเราด้วยซ้ำ การจัดการงานก็ต้องเป็นหน้าที่ของคนทำงานในบริษัท
อยู่แล้ว น้องเป็นแค่คนที่หาคอนเน็กชันมาให้ล่ะ”

คำตอบนั้นทำเอาธินชายึดตัวตรงขึ้น กำมือจนเล็บยาวจิกเนื้อตัวเอง

“เอาเป็นว่าพี่จะจ่ายค่านายหน้าให้น้องแทนละกัน คิดเสียว่าเป็นค่า
เสียเวลา” คำตอบที่เหมือนจะปลอบประโลม แต่ความจริงแล้วเป็นดั่งน้ำมัน
ที่ถูกลงบนกองไฟ ส่งผลให้ไฟโทะสะในตัวของธินชาปะทุแรงกว่าเดิม

ฉินซาอัปากค้ำง กะพริบตาปริบๆ ทำหน้าเหวอที่จู้ๆ คนตัวสูงกว่ามา
ไม่เห็น

ชายหนุ่มหันหน้ามามองเธอเต็มๆ พร้อมกับอมยิ้มมุมปาก

“กรี๊ดไปเลย ห้องนี้เก็บเสียง”

พุดจบชายหนุ่มก็หันหลังให้ อมยิ้มกับตัวเองแล้วเดินออกนอกห้อง
ประชุมไป

ประตูห้องประชุมปิดลง ธันวาคมไม่ได้ยินเสียงกรี๊ดลั่นของฉินซาตั้ง
ไล่หลังก็จริง แต่เขาก็จินตนาการได้ว่ามันต้องแสบแก้วหูแน่ๆ ชายหนุ่มเดิน
ล้วงกระเป๋า พลังหัวเราะกับตัวเองเบาๆ

ไม่มีใครรู้ว่าเสียงหัวเราะนั้นหมายความว่าอย่างไร

นอกจากตัวธันวาคมเอง

๓

“เขาพูดแบบนั้นเลยหรือคะ” มณีจันทร์ถามอย่างตกใจ

“เขาพูดอย่างนี้จริงๆ นะคะ” นิชาเกือบจะร้องให้ออกมาอยู่แล้วตอน
เล่า หันไปมองบิดาที่ส่ายหน้าช้าๆ อยู่ตรงหัวโต๊ะ เจ้าสัวใหญ่เม้มปาก โยน
ผ้าเช็ดปากที่ใช้เสร็จแล้วลงบนโต๊ะ

“ป้า ป้าไม่เชื่อลูกเธอ” สาวเจ้าหันไปส่งเสียงครวญ

ผู้อาวุโสที่สุดในโต๊ะถอนหายใจ “เชื่อสิ”

แววตาของนิชาเปล่งประกาย ในที่สุดพ่อก็เข้าใจถึงความร้ายกาจของ
พี่ชายคนใหม่ของเธอเสียที

“แต่เขาก็พูดถูกนะ”

“ป้า!” นิชาตะโกนลั่นโต๊ะ

ทั้งหมดเงียบลงสักพักเพื่อให้บริการเสิร์ฟอาหารมื้อค่ำ เพราะเป็นวัน
แรกที่เธอกลับมาอยู่ไทยถาวร รัชชัยผู้เป็นพ่อจึงชวนเธอออกมารับประทานอาหาร
อาหารมื้อค่ำภายในครอบครัวในร้านอาหารประจำที่พวกเขาชอบมา ที่แรก
นิชาขอเชิญเพลินพิศ น้ำสาวของเธอมาร่วมมื้ออาหารด้วย แต่เพลินพิศติด

งานมาด้วยไม่ได้ บนโต๊ะอาหารจึงมีแค่ธิดา มณีจันทร์ และบิดาแทน

“อย่าถือตาฉันเลยนะคะ หนูธิดา” มณีจันทร์ที่นั่งฟังเงิบๆ อยู่นาน เอ่ยขึ้นด้วยสีหน้าไม่สู้ดี “ตาฉันมีแต่เพื่อนผู้ชาย วันๆ ก็ทำแต่งงาน เลยไม่ค่อยถนอมคำพูด”

“แต่แปลกนะ ฉันว่าไม่เคยมีปัญหากับเพื่อนร่วมงานเลยสักคน” ธงชัยเอ่ยขึ้น “เรามีปัญหากับลูกคนเดียววีเปลา ธิดา”

“ต่อให้มีปัญหากับเพื่อนร่วมงานจริงๆ ใครจะกล้ามาบอกป้าล่ะ ก็ป้าเล่นถือหางตานั้นขนาดนั้น” ธิดาปากไวจนมณีจันทร์ต้องก้มหน้าหลบสายตา

แม่เลี้ยงของเธอเป็นคนเจียมตัวหรือเสแสร้งเก่ง ธิดาก็ไม่สามารถระบุได้ ต่อหน้าเธอ มณีจันทร์มักจะทำท่าทางกลัวเกรงและเกรงใจเธออยู่เสมอ ไม่เคยแสดงคำพูดหรือกิริยาอะไรให้เธอขุ่นเคือง

แต่ลับหลังเธอแล้ว ธิดามักได้ยินว่ามณีจันทร์ไม่ได้เกรงใจเธอแบบที่แสดงออก ทว่าเธอก็ไม่เคยจับได้จริงๆ เลยสักครั้ง

กับธิดากลับแตกต่างออกไป เวลาอยู่ต่อหน้าผู้ใหญ่ ชายหนุ่มจะวางท่าเก๋ขริม พูดจาดีหลักการและให้เกียรติเธอ แต่ลับหลังคนอื่น ยามอยู่กับเธอสองคน เขาเป็นผู้ชายปากร้าย จิกเก่ง กัดเก่ง จนนึกว่าชายหนุ่มเป็นแก๊งมากกว่าผู้ชาย

เพราะดูเป็นผู้ใหญ่ เป็นการเป็นงาน บิดาจึงรักจึงหลงลูกติดเมียใหม่ คนนี้มากเหลือเกิน ถึงกับเลื่อนขั้นให้ขึ้นมาเป็นผู้บริหารระดับสูง ข้ามหน้าข้ามตาเพลินพิศที่อายุมากกว่าเสียอีก นั่นทำให้ธิดาไม่สบายใจ แต่ไม่มากเท่าทุกครั้งที่เราเล่าเรื่องขุ่นเคืองจากการปะทะคารมกับพี่ชายตามกฎหมายมาบอกเมื่อไร บิดาจะตีความว่าเธอเอาเรื่องมา ‘ฟ้อง’ เสียทุกครั้ง จนธิดาอดน้อยใจไม่ได้

“ถ้าเอาแค่เรื่องงาน เขาพูดถูก สายป้ารายงานมาว่าบริษัทโซตะกำลังระล่ำระสาย เจ้าของกำลังจะเขายหุ้นด้วย ป้าไม่อยากเอาชื่อเราไปเสีย”

พอได้ฟังเหตุผลจากปากบิดาแล้ว หญิงสาวก็นิ่งไป ในแง่ของการ

ตัดสินใจเธอเชื่อบิดาเป็นที่สุด แต่ณิชา ก็แข็งอยู่ที่โพรเจกต์ที่เธอตั้งใจทำมา ตั้งแต่ต้นต้องถูกพับเก็บและโยนทิ้งไป

“แต่ป้าขอชมณิชานะ ลูกมาถูกทางแล้ว” คำชมของบิดาในรอบห้าปี ทำเอาณิชายิ้มกริ่มขึ้นมาได้

“เงินป้าจะให้ลูกทำงานในบริษัทได้มั้ยคะ” เธอรีบโผล่ขึ้นมา

“ได้สิ” จบคำตอบของธงชัย ทั้งณิชาและมณีจันทร์ต่างก็ยิ้มกว้าง อันที่จริงเธอแทบจะกระโดดร้องเย้ แล้วสั่งไวน์มาดื่มเพิ่มอีกสามขวด

แต่ยังไม่ทันได้ดีใจสุดเสียง การสนทนาก็ถูกขัดจังหวะโดยคนที่เพิ่งมา

“สวัสดิ์ครับ”

ธันวาคมอดเหลือสุทแล้วส่งให้บริกร ก่อนจะยกมือขึ้นไหว้สวัสดิ์คน ทั้งโต๊ะเพื่อขอโทษที่มาสาย แล้วจึงนั่งลงตรงที่นั่งข้างมณีจันทร์ เยื้องเธอไปเล็กน้อย ใบหน้าของชายหนุ่มเหนื่อยอ่อน จนณิชาอดคิดไม่ได้ว่าแกลังทำ หรือเปล่า

พอเห็นหน้าคนที่ไม่อยากจะเห็น ณิชา ก็รู้สึกไม่เจริญอาหารขึ้นมา

“ขอโทษครับ ประชุมเลิกช้าไปหน่อย”

“เรื่องซัพพลายเออร์ขอขึ้นราคาสินะ” ธงชัยเว้นวรรคสักครู่ ก่อนจะหันไปมองลูกชายที่ไม่ใช่เลือดเนื้อเชื้อไขของตัวเองเลยสักนิด

“มันสูงเกินไป ฉันคิดถูกแล้วว่าต่อราคา แผนเจรจาของฉันเพอร์เฟกต์มาก ลูกล่อลูกชนครบ เห็นแบบนี้ป้าก็ไม่ห่วงอะไร เออใช่ ป้าสั่งไวน์ไว้ให้แล้ว เป็นรางวัลสำหรับวันนี้ละ” ธงชัยว่าก่อนจะโบกมือให้สัญญาณบริกร “ไม่กี่นาทีหลังจากนั้นไวน์แดงราคาแพงก็ถูกเอาออกมาจากห้องเก็บ

ณิชา ย่นคิ้ว ทำไม่คำชมที่เธอได้รับช่างแตกต่างจากธันวาคมฟ้ากับเหว แถมตาคนนั้นยังได้รางวัลเป็นไวน์ขวดใหม่อีก

ธันวาคมเหลือบมองเธอเล็กน้อย เมื่อเห็นความอิจฉาเจือปนอยู่ในแววตาของน้องสาว ชายหนุ่มก็กระตุกยิ้มมุมปากนิดๆ

นั่นทำให้ปรอทความหงุดหงิดของนิซาทำงาน
แต่เพราะอยากอวดอีกฝ่ายว่าเธอกำลังจะได้ทำงานที่บริษัทในไม่ช้า
และเขาต้องระวังเธอไว้บ้าง จึงรีบชิงพูดขึ้น

“ว่าแต่ป้าอยากให้ลูกไปทำตำแหน่งไหนก่อนดีคะ เริ่มจากรองกรรมการ
ทีมี่ยะ ตำแหน่งไม่ใหญ่มาก จะได้ไม่เป็นที่ครหา หรือลูกควรไปคุม
มาร์เกตติงตามที่เรียนมาดี”

คำถามของเธอทำเอาทุกคนในโต๊ะพากันนิ่งเงียบ ธงชัยยกแก้วไวน์
ขึ้นมาจิบ ส่วนมณีนจันทร์ก็ก้มหน้าก้นรีซอโตไฟวาร์ลส์ทर्फเฟิลลอยล์ต่อไป
ทำที่เป็นไม่สนใจอะไร ไม่เกี่ยวกับเรื่องนี้ แต่นิซาดูออกว่าแม่เลี้ยงของเธอ
กำลังเกร็ง ธนภาพันไปขอเกลือกจากบริการที่ยกสเติ๊กเนื้อของเขามาเสิร์ฟ แล้ว
หันกลับมารอฟังคำตอบ

ธงชัยวางแก้วไวน์ลงบนโต๊ะ หรีตามองลูกสาวตัวดีที่ยังคงจ้องมอง
พ่อตาแป่วอย่างไม่รู้เรื่อง

“นิซาเคยมีประสบการณ์การทำงานอะไรบ้าง”

นิซาชะงักไปเล็กน้อย ตอบเสียงเบาลง “ช่วงซัมเมอร์ลูกก็ช่วยงานป้า
ที่นี่”

“นั่นเขาเรียกฝึกงาน” ธงชัยว่า “งานที่เป็นเรื่องเป็นราวสิ ลูกเคยทำ
ที่ไหนบ้าง”

“ลูก...” พอได้ยินคำถามจริงจัง คนตาหวานก็พูดไม่ออก

“ที่ผ่านมาลูกคอยช่วยป้ามาตลอดก็จริง แต่ก็เป็นการทำที่ไม่ต้อง
รับผิดชอบอะไร ไม่ต้องควบคุมอะไร ป้าเรียกว่าการฝึกงาน แต่สำหรับ
ประสบการณ์จริงๆ จังๆ ป้าว่าลูกยังไม่มี ดังนั้นลูกต้องเริ่มต้นจากตำแหน่ง
ที่เล็กที่สุด อย่างเช่น...”

ธงชัยเงยไปสักพัก เป็นช่วงวินาทีที่นิซารู้สึกปั่นป่วนในท้องที่ลุด

“พนักงานชั้นต้น”

“ป้า!”

นิชาร้องออกมาเสียงดังจนคนภายในร้านหันมามอง “พะ...พนักงาน
ชั้นต้น หมายถึงพนักงานในออฟฟิศธรรมดาอะหรือ”

“ใช้นะลิ” ธงชัยพยักหน้า จิบไวน์ต่ออย่างชินเลี้ยวแล้วกับความเล่น
ใหญ่ของลูกสาว

“ตะ...แต่ว่า...”

“ใครๆ ก็เริ่มที่ตรงนี้นักทั้งนั้น เพลินพิศก็ด้วย ชันวาก็ด้วย ลูกอยาก
ทำมาร์เกตติ้งก็ไปอยู่แผนกนั้นสิ”

“ตะ...แต่พนักงานชั้นต้น งานเขาทำอะไรละคะ คุณโพรเจกต์...?”

“ถ่ายเอกสาร ชงกาแฟให้เจ้านาย จดรายงานการประชุม ทำงานทั่วไป
ตามที่หัวหน้าแผนกสั่ง” ชายหนุ่มเพียงคนเดียวในโต๊ะตอบคำถาม หยิบ
ขนมปังบาเกตที่ถูกบั้งจนกรอบขึ้นมากัดเรียกน้ำย่อย

“งานเยอะออกนะ น้องใช้โปรแกรมคำนวณเป็นบ้างมั๊ย ต้องใช้เยอะ
เลยละ”

นิชาที่กำลังทำหน้าที่เหยเก เบนสายตามาทางพี่ชายคนละพ่อคนละแม่
ที่จิตใจหลุดจากวณประสาทเธออย่างเห็นได้ชัด

ชันวาทหยิบมิดหันสติกขึ้นมาหันที่ละชั้นอย่างใจเย็น ไม่สบตาเธอ
สักนิด

“อยู่แผนกไหนก็ทำเนื้องานของแผนกนั้นไป ถ้าอยู่มาร์เกตติ้งก็ต้อง
วางแผนการตลาด แต่ถ้าเพิ่งเข้าก็อาจจะแค่ทำตามหัวหน้าทีมสั่งไปก่อน
เพื่อเรียนรู้งาน”

ชันวาทอธิบายเนื้องานด้วยท่าทางปกติธรรมดา ทว่านิชากลับรู้สึก
เหมือนเขากำลังยั่วโมโหเธอ

“หมายความว่าลูกต้องไปเป็นคนรับคำสั่งพนักงานคนอื่นหรือคะ”

ธงชัยไม่ได้ตอบ แต่ชันวาทชิงพยักหน้าก่อน “ใช้นะลิ”

นิชาหันขวับมาทางพี่ชายตัวดีที่ยกแก้วไวน์ดื่มอย่างไม่รู้ร้อนรู้หนาว
เธอสะกดอารมณ์ตัวเองไว้ หันไปทางพ่อบังเกิดเกล้าอีกครั้ง

“แต่ลูกเป็นลูกสาวบ้านะ ทำไมลูกต้องไปทำตามคนอื่นสั่งด้วย”
 ธงชัยยกนิ้ว “แล้วยังไง นี่มันบริษัทป่า ต่อให้ลูกเป็นรองประธาน ลูก
 ก็ต้องฟังคำสั่งป่าอยู่ดี”

“มันไม่เหมือนกัน ลูกฟังป่าได้ แต่ลูกไม่ยอมฟังคนอื่น”

“ทำไมถึงไม่ยอมฟัง”

“ก็ลูกเป็นลูกป่า จะไปฟังคนอื่นได้ไง”

“ทั้งๆ ที่คนอื่นทำงานมาก่อน เก่งกว่าลูก ทำงานเป็นมากกว่าลูก รู้
 โน่นนี่มากกว่าลูก แต่ลูกจะไม่ฟังเขาอะเธอ”

“ป่า...” พอเถียงไม่ได้ ลูกสาวคนเล็กของธงชัยก็เริ่มคร่ำครวญแทน
 ธงชัยประสานมือไว้บนหน้าตัก “ป่าไม่ยอมเป็นเจ้านายที่ลำเอียง
 ผากคนในครอบครัวเข้าไปทำงานตำแหน่งใหญ่ๆ โดยที่ไม่รู้ว่าเขาทำได้มัย
 ไม่ว่าจะเป็นเพลินพิศหรือธันว ทุกคนเริ่มจากตำแหน่งชั้นต้นก่อนหมด แล้ว
 ค่อยๆ ไต่เต้าขึ้นมาจนตำแหน่งใหญ่ จริงอยู่ที่ทุกคนเป็นคนในครอบครัว
 ของป่า ป่าเลยผลักดันให้ได้ตำแหน่งสูงได้ง่าย แต่ถ้าแต่ละคนไม่มีความ
 สามารถจริงๆ ป่าดันยั้งไว้ก็คงดันไม่ขึ้นอยู่ดี”

ธินากะพริบตาถี่รัว หันมองไปทางธันว รู้สึกได้ว่าคู่อริของเธอกำลัง
 ก้มหน้าลงยิ้มเยาะเย้ย

“ยิ่งลูกเป็นลูกสาวป่า ยิ่งต้องโดนแฉ่งเล็ง ถ้าปู่ๆ ลูกได้ทำงานใหญ่ๆ
 ทั้งที่ความสามารถของลูกไม่ถึง คิดว่ามันจะเป็นผลดีต่อคนที่ทำงานกับป่า
 มานานแล้วนั้นหรือ มันไม่ดีทั้งกับลูก ไม่ดีทั้งกับป่า และไม่ดีกว่าบริษัท
 แนนอน”

“แต่ลูกไม่ยอม...” ธินานึกภาพตัวเองที่ผ่านมา ทุกครั้งที่เธอมา
 บริษัทนี้ เธอจะเดินเฉิดฉายในบริษัทอย่างมั่นใจ สายตาทุกคนจะมองตรง
 มายังเธอ มีทั้งชื่นชม หลงใหล และริษยา เสียงรอกเท้าสั้นสูงคริสเตียน ลูบ-
 แดงที่กระทบกับพื้นอาคารยังคงดังก้องเป็นจังหวะในหูของเธอ บอกให้รู้ว่า
 เธอมีอำนาจ มีเงินทอง และมีดีกว่าคนพวกนั้นอย่างไรบ้าง

และถ้าวันหนึ่งเธอต้องไปเป็นลูกน้องคนพวกนั้น ให้คนที่เคยมองเธอ ด้วยสายตาต่างๆ โขกกลับ เธอคงกัดลิ้นตาย

“ถ้าลูกพิสูจน์ตัวเองไม่ได้ ลูกก็ไม่คู่ควรที่จะได้ตำแหน่งอะไรทั้งนั้น ในจิรา เรียลเอสเตท”

คำพูดนั้นเปรียบดั่งสายฟ้าฟาดที่ผ่าลงมากลางหลังเธอ

ธิดาไม่ได้คาดหวังว่าเธอจะนั่งเครื่องบินกว่าสิบสองชั่วโมงข้ามน้ำ ข้ามทะเลมาเพื่อได้ยื่นอะไรแบบนี้

“ป้าจะบอกว่าลูกไม่มีความสามารถหรอกคะ”

บรรยากาศเข้าสู่คำว่า ‘มาคุ’ และมณีจันทร์กับธันวาก็ฉลาดพอที่จะ เจียบ

“ลูกป้าฉลาด” ธงชัยยังคงพูดต่อ “แต่ฉลาดแล้วก็ต้องเฉลียวด้วย ลูก ต้องทำให้ทุกคนยอมรับลูกด้วยตัวเอง ไม่ใช่ด้วยความช่วยเหลือจากป้า”

ธิดากลืนน้ำลายเอือกใหญ่ลงคอ รู้สึกเหมือนในคอตีบตันขึ้นมา

จากความสูญเสียในอดีตที่เคยเกิดขึ้น ทำให้ธงชัยเปลี่ยนแปลงไป เป็นพ่อผู้เข้มงวดและจริงจังกับลูกมากกว่าเดิม

ณัทร พี่ชายของธิดาที่ผู้เป็นพ่อवादฝันว่าจะให้มารับช่วงต่อบริษัท ต้องจากไปตลอดกาลอย่างไม่มียวันวนกลับ เพราะความสูญเสียที่กระทบ กระเทือนจิตใจส่งผลให้ธงชัยล้มป่วย แผนการทุกอย่างในบริษัทที่วางไว้เกิด สะดุด ทุกคนจึงต้องช่วยกันประคองอย่างสุดความสามารถ ยังดีที่มีลูกน้อง ที่จงรักภักดีมากมายขนานบ้าง ธงชัยจึงก้าวข้ามผ่านวิกฤติในช่วงนั้นและเริ่ม ทำใจกับความสูญเสียได้

หญิงสาวรู้สึกล้าคอตีบ ขอบตาสันไหวน ร้อนผ่าวจากหางตาลามไปจน ถึงใบหูและลำคอ น้ำลายเหนียวหนืดเกาะอยู่ที่ลำคอจนกลืนไม่ลง ความคิด หนึ่งที่ถูกฝังลึกในสมองมาตลอดเวลาห้าปีหลังจากเหตุการณ์นั้นค่อยๆ ทำงานที่ละนิด

เลี้ยวความรู้สึกหนึ่งในจิตใจก่อตัวขึ้นเป็นมวลบางอย่าง จนเธอรู้สึกได้

ว่ามันขยายใหญ่ขึ้น โกรธเธอ งอนเธอ ไม่ใช่หรอก

มันคือความรู้สึกน้อยใจ

“ทำไมตอนเสีย ป้ายังให้รับตำแหน่งผู้บริหารได้เลย”

คำถามนั้นทำเอาบรรยากาศที่ว่าเจียบแล้วเจียบลงไปอีก

มีเพียงธงชัยที่ยังคงตักอาหารรับประทาน มณีจันทร์หยิบผ้าขึ้นมาเช็ดปาก ส่วนธันวาที่ดื่มไวน์ต่อโดยไม่พูดอะไร

“เสียไม่ได้เข้ามาเป็นรองประธานเลยก็จริง แต่เสียก็ไม่ได้เริ่มจากพนักงานชั้นต้น ทำไมที่กับลูก”

“พูดอะไรมา ป้าก็ไม่เปลี่ยนใจหรอก”

นี่คือคำขาดจากธงชัย แววดตาของชายสูงวัยมองไปข้างหน้า ไม่หันมาสบตาลูกสาวคนเล็กเลยสักนิด

ธนิชাত্রิมฝีปากล่าง สูดลมหายใจเข้าปอดแล้วถอนหายใจออกมา

“ป้าไม่ไว้ใจลูกเท่ากับไว้ใจเสีย”

“หนูธนิช...” มณีจันทร์ที่รู้ว่าลูกเลี้ยงกำลังจะพูดอะไรรีบปรามขึ้น

“ป้าคิดมาตลอดใช้มัยว่า ถ้าวันนั้นเป็นลูกแทนเสียน่าจะดีกว่านี้”

“ธนิช!”

ธงชัยตวาดขึ้นมา “เลิกพูดเรื่องนี้ได้แล้ว! ไม่ว่าจะพูดยังไงป้าก็ไม่เปลี่ยนใจ ถ้าอยากได้ตำแหน่งใหญ่กว่านี้ก็ทำได้ เหมือนที่ธันวาทำ วันๆ จะเอาแต่ร้องไห้อย่างเดียววิ่ง นำชายหน้า!”

นั่นเป็นประโยคสุดท้ายที่ธงชัยตะคอกใส่เธอ ก่อนผู้เป็นพ่อจะลุกขึ้นเดินออกไปเพราะอยากไปสูดอากาศ มณีจันทร์เห็นทำไมดีจึงลุกขึ้นตามไปด้วย ปลอบใจให้ลูกเลี้ยงและลูกชายของเธอนั่งอยู่ที่โต๊ะต่อ

นำชายหน้า... คือคำที่พ่อใช้ตำเธอทุกครั้งที่ยามทำอะไรไม่ถูกใจ

เป็นคำที่ธนิชไม่เคยได้ยินพ่อตำหนิธันหรือธันวา มันจึงเป็นคำตำพิเศษที่มีไว้เพื่อเธอเท่านั้น เพราะเธอคงทำให้เขาขายหน้าบ่อยครั้งจริงๆ

หญิงสาววางมือลงบนตักตัวเอง ทบทวนความรู้สึกทั้งหมดในใจ

เธอรู้ดีอยู่ลึกๆ ว่าเธอไม่มีทางแทนที่ณัฏฐ์ได้ และไม่ได้อยากเปรียบเทียบตัวเองกับณัฏฐ์เลย แต่วันนี้เมื่อณัฏฐ์ไม่อยู่แล้ว เธอก็อยากเป็นลูกที่ ธงชัยจะฝากความหวังไว้ทั้งหมดได้

แต่แล้วณัฏฐ์ก็ต้องพบเจอความจริงว่า ต่อให้ไม่มีเงาของพี่ชาย เธอก็ไม่ใช่ลูกคนแรกที่พ่อจะเชื่อใจอยู่ดี

คนที่มาแทนที่ณัฏฐ์ไม่ใช่เธอ แต่เป็นผู้ชายคนนี่ต่างหาก

ตาคู่หวานซ้อนขึ้นมองผู้ชายที่นั่งอยู่อีกฝั่งหนึ่งของโต๊ะ

ธันวาที่ไม่ได้หยั่งรู้ความคิดอะไรของเธอกำลังบรรจงหันสติกเกอร์ไปไม่สิ เขากำลังเล่นละครทำเป็นไม่สนใจสายตาจะกินเลือดกินเนื้อของเธอต่างหาก ณัฏฐ์ก้มหน้าลงหยิบผ้าเช็ดปากขึ้นมาเช็ดปากอย่างหัวเสีย

เธอไม่เถียงว่า ในเวลาที่ณัฏฐ์จากไป ธงชัยล้มปวยลง ธันวาเองก็ก้าวเข้ามาถูกช่วงถูกจิ้งหะวะ มีบทบาทสำคัญในการเป็นเสาหลักของครอบครัว และเป็นส่วนหนึ่งที่ช่วยธงชัยมากมายเหลือเกินในการฝ่าฟันวิกฤติครั้งนั้น

ต่างจากเธอที่หนีไปต่างประเทศทันทีหลังงานศพของณัฏฐ์ ทั้งภรรยา ความรู้สึกผิด และปัญหามากมายไว้เบื้องหลัง ใช้ชีวิตเหลวไหล แม้จะบอกว่าตั้งใจเรียน แต่เธอก็เมาหัวราน้ำแทบทุกวัน เปลี่ยนคู่นอนบ่อย และไม่ค่อยเข้าเรียนเท่าไรนัก ธงชัยคงคิดว่าเธอใช้ชีวิตอย่างสุขสบายด้วยเงินของเธอตอนที่อยู่ต่างประเทศ ไม่สนใจไยดีวิกฤติต่างๆ ของครอบครัว ดังนั้นธงชัยจึงเอ็นดูธันวาที่ยืนอยู่เคียงข้างเขามากกว่าลูกสาวแท้ๆ ที่หนีไปเที่ยวต่างประเทศคนเดียวอยู่แล้ว

ณัฏฐ์เฝ้าหน้าขึ้นสบตาธันวาอีกครั้ง ทำให้รู้ว่าชายหนุ่มกำลังจ้องมองเธออยู่เช่นกัน เกิดกระแสไฟฟ้าบางๆ ระหว่างสายตาทั้งคู่ ณัฏฐ์ไม่รู้ว่ามันคืออะไร แต่เธอรู้แต่อย่างเดียวว่า...

เธอเกลียดผู้ชายคนนี้เหลือเกิน

ความรู้สึกมากมายปะปนในหัวใจ ณัฏฐ์ไม่อาจรู้ได้ว่าเธอควรจะทำ

อย่างไรต่อไป สิ่งหนึ่งที่คุณคือไม่ว่าเธอจะโกรธหรือเสียใจมากเพียงไร เธอจะไม่มีวันร้องไห้ต่อหน้าผู้ชายคนนี้

หญิงสาวยกไวน์แดงขึ้นจิบ รสชาติของไวน์เพื่อนลงมาก เพราะรสชาติของความผิดหวังเข้มข้นและชัดเจนกว่าเป็นลิบเท่า

ห้องนอนของนิชาคือห้องสุดท้ายทางขวาสุดบนชั้นสองของคฤหาสน์

เธออยู่ห้องนี้มาตั้งแต่เด็กและไม่เคยย้ายห้องไปไหน นิชาชอบห้องทางนี้เนื่องจากตรงกับทิศตะวันออกพอดี สมัยยังเรียนอยู่ชั้นมัธยม เธอตื่นเข้าด้วยแสงแดดที่ส่องมาจากระเบียงห้อง รู้สึกสดชื่นทุกครั้งที่ได้เห็นแสงตะวัน เป็นสิ่งแรกสำหรับวันใหม่

ณัทรอยู่ห้องถัดจากเธอไปทางซ้าย ดังนั้นถ้าเธอออกมานั่งตรงระเบียงยามค่ำคืนจะสามารถตะโกนเรียกพี่ชายให้ออกมาตรงระเบียงเพื่อคุยกับเธอได้เช่นกัน

แต่เธอไม่ได้ทำแบบนี้มานานห้าปีแล้ว

หญิงสาวเดินเข้ามาในห้อง เห็นกระเป๋าเดินทางที่แม่บ้านยกมาให้วางอยู่ริมสุดของห้อง เธอรู้สึกเหนื่อยเกินกว่าจะเปิดกระเป๋าออกมาจัดของ เลยคิดว่าพรุ่งนี้ค่อยสั่งให้แม่บ้านจัดของแทนแล้วกัน เธอถอดเสื้อผ้า เดินเข้าห้องน้ำ ใจจริงก็อยากแช่น้ำอุ่น แต่อีกใจก็อยากนอนเต็มทีแล้ว จึงรู้สึกว่ารึบนอนก่อนจะเกิดอาการเจ็ตแล็กจะดีกว่า

หลังอาบน้ำเสร็จ เธอสวมชุดนอนผ้าแพร คลุมทับด้วยเสื้อคลุมผ้าแพรสีชมพูตัวยาว เห็นแม่บ้านยกน้ำมะนาวอุ่นมาวางไว้ให้บนโต๊ะเพื่อให้เธอสดชื่นขึ้น จึงเดินไปหยิบแก้วน้ำมะนาวออกมานั่งจิบริมระเบียงรับลมเย็นแทน

คืนนี้ก็เป็นอีกคืนที่ไม่เห็นดาว เห็นเพียงแค่ท้องฟ้าสีน้ำตาลขุ่นมัว คล้ายสีโถกั๊กันแก้ว นิชาไม่เคยชอบมัน เธอรู้สึกว่ากลางคืนมันหนาว เหงา และเปล่าเปลี่ยว เธอเป็นคนชอบแสงแดดและเวลากลางวันมากกว่า ความ

ร้อนจากดวงอาทิตย์ให้พลังงานได้ดีกว่าความมืดหลายเท่าตัว

เธอทำแขนลงบนระเบียงหินอ่อน กลิ่นหอมๆ ของน้ำมะนาวทำให้เธอสดชื่นขึ้นมาบ้าง ครุ่นคิดว่า หรือพรุ่งนี้เธอจะไปหาเพลินพิศเพื่อปรึกษาเรื่องนี้ดี

เสียงกีตาร์คลาสสิกดังขึ้นเบาๆ จากที่ไหนสักที่ นิชาเคลิ้มฟังเสียงเพลงบรรเลงช้าๆ ก่อนจะนึกได้ว่าเธอไม่ได้อยู่ในอะพาร์ตเมนต์ใจกลางเมืองกลางลอนดอน ที่ได้ยินเสียงนี้เป็นเรื่องปกติ แต่เธออยู่ที่บ้าน และบ้านของเธอไม่มีคนเล่นกีตาร์คลาสสิก

คนเดียวที่เล่นเป็นคืออณัทร พี่ชายของเธอที่ตายไปแล้ว

ขนแขนสามัคคีกันลุกชันราวกับเป็นลางบอกเหตุ จมูกพุดพิดตามหากลิ่นบางอย่างที่ไม่พึงประสงค์ แต่ก็ไม่ได้มีกลิ่นเหม็นเน่าหรือแปลกประหลาดแฉะนี้ นิชาหันมองรอบตัว กังวลในใจว่าหรือเธอจะเจอ 'สิ่งนั้น' อีกแล้ว

เธอจับได้ว่าเสียงดังมาจากห้องอณัทร นิชาหันไปทางระเบียงห้องมองเห็นผ้า màn สีขาวสำหรับกันแสงพลั่วไหวอยู่ หญิงสาวย่นคิ้ว พี่ชายของเธอชอบเล่นกีตาร์คลาสสิกมาก แต่เขาตายไปแล้ว...

นิชาก้าวเท้าเข้าไปใกล้ระเบียงจึงได้เห็นว่ามีไฟในห้องถูกเปิด เงาของใครบางคนกำลังนั่งเล่นกีตาร์อยู่ภายในห้อง หัวใจของนิชาเต้นรัว นับตั้งแต่วันที่เหตุการณ์นั้นเธอไม่เคยเจอวิญญาณของพี่ชายมาก่อน อย่างบอกนะว่า... นี่จะเป็นครั้งแรก

มีอันนั้นหยุดเล่นกีตาร์ ก่อนจะลุกขึ้นแหวกผ้า màn สีขาวเดินออกมาหน้าระเบียง และสบตากับเธอในทันที

“เห...” เพราะตกใจระคนประหลาดใจ เธอจึงอุทานออกมาประหลาดที่สุด

ธันวาคมในชุดเสื้อยืดสีขาวยาว กางเกงบ็อกเซอร์สำหรับสวมตอนนอน ย่นคิ้วมองเธอ

“แอบมองคนอื่นเขาทำไม”

“ตะ...เดี๋ยวนะ!” นิชารีบแก้ตัว “ใครแอบมอง”

“ก็นี่ไง” ฝ่ายนั้นทำหน้ามู๋มู๋ พยักพยิดมาทางสาวเจ้าที่อยู่อีกกระเบียด
หนึ่ง

“เดี๋ยวนะ ก็นั่นมันห้องเฮียภัทรมัย น่องก็ตกใจลิ นึกว่าผีเฮีย... นี่
พี่ชั้นย้ายมาห้องนี้ตั้งแต่เมื่อไหร่” ความประหลาดใจมีมากกว่า ทำเอาสมอง
ที่จะเรียบเรียงประโยคมีปัญหาคืนมาทันที

“นานแล้ว” ธันวาตอบสั้นๆ แล้วจึงยกกีตาร์เดินมานั่งบนเก้าอี้ไม้ที่ตั้ง
อยู่ตรงกระเบียดตัวเอง นั่งไขว่ห้าง ตั้งท่าจะเล่นกีตาร์ต่อโดยที่ไม่สนใจเธอ
เลย

“นั่นกีตาร์เฮียภัทรรีเปลา” นิชาพยายามเพ่งมอง เพราะหวงสมบัติ
พี่ชาย ทั้งที่จริงๆ แล้วเธอจำไม่ได้หรอกว่าใช่หรือไม่

“อือ” ธันวาตอบอย่างปัดรำคาญ

“หา! กีตาร์เฮียภัทรนะ ทำไมถึงมาแตะต้องของของเฮียได้”

“กีตาร์... ถ้าไม่เล่นเลยสายจะเป็นสนิม” เขาตอบเสียงเรียบ ก้มหน้า
ลงมองสายกีตาร์ในมือ

“แต่...”

“ถ้าเฮียมาเข้าฝันบอกว่ากีตาร์เฮียเสีย ทำไมไม่มีใครเล่นเลย เสียตาย
ของ น่องรับผิดชอบมัยละ”

นิชาที่กำลังจะโวยหุดชะงัก “จะมานั่ง มาด่า มาโวยอะไรก็ได้...
ขอให้มาเถอะ” เธอพึมพำเบาๆ กับตัวเองด้วยความหวังอันริบหรี่ ถึงจะ
เป็นการกระซิบกับตัวเอง แต่อีกฝ่ายดันได้ยิน จึงปิดปากเงียบแทนที่จะพูด
ต่อ

เพราะไม่คิดว่าจะได้เจอชายหนุ่มตรงนี้ และนอนห้องติดกับเขา เธอ
จึงไม่ได้เตรียมใจหรือเตรียมเรื่องอะไรไว้คุย

“นั่นห้องไปนอนแล้วนะ” เธอไม่เคยคุยกับเขาด้วยเรื่องปกติ และไม่

รู้สึกอยากคุย จึงรีบตัดการสนทนา แต่ในขณะที่กำลังจะหันหลังเดินกลับเข้าไปในห้องนั่นเอง

“น้องยังเล่นเปียโนอยู่มั๊ย”

ณิชาจำไม่ได้ว่าเคยคุยเรื่องอื่นที่ไม่ใช่การทะเลาะกันกับธันวาครั้งสุดท้ายเมื่อไร ดังนั้นเมื่ออีกฝ่ายเปิดประเด็นเรื่องนี้ เธอจึงนิ่งเพราะตกใจมากกว่าเพราะหาคำตอบ

“เงียบทำไม ลีนเป็นตะคริวหรือ”

อีกฝ่ายซึ่งแขวะขึ้นมาก่อนเธอตอบอีกแล้ว ณิชาหรีตามอง

“ยังเล่นอยู่ ถามทำไม”

“แค่อยากรู้” คนถามทำท่าเหมือนไม่ได้สนใจจะฟังคำตอบอะไรจากเธอนักหรือ

ณิชาลอกตามองฟ้าอย่างเบื่อหน่าย ฉับพลันความรู้สึกหงุดหงิดก็แล่นขึ้นมา

“ทำไมพี่ฉันต้องย้ายมาอยู่ห้องเฮียด้วยเนี่ย ห้องอื่นก็มีอีกเยอะแยะ”

“แล้วทำไมจะอยู่ห้องนี้ไม่ได้”

“ก็มันห้องเฮีย”

ธันวาที่กำลังจูนสายกีตาร์อยู่หยุดมือตัวเอง เหลือบตามองเธอนิ่งๆ

“เฮียตายไปแล้ว”

คำพูดนั้นสะเทือนใจณิชาเหลือเกิน ไม่ว่าจะฟังมันกี่ครั้ง ผ่านไปกี่ปี ได้ยินกี่ที อารมณ์ของมันก็ไม่เคยลดลงเลย

“เฮียตายไปแล้ว พี่ฉันเลยคิดว่าจะมาแทนเฮียได้ตั้งหรือ”

เธอโพล่งออกมา รู้สึกจูนเหียวขึ้นมาเฉยๆ แม้อีกฝ่ายจะไม่ได้แขวะหรือเซะอะอะไรเลยก็ตาม

เขาแค่พูดความจริง แต่เป็นความจริงที่ณิชาไม่อยากจะยอมรับ

ธันวาเบนสายตามายังคอกีตาร์ แล้วเริ่มจูนสายกีตาร์ต่อ ไม่ได้สนใจท่าทางหงุดหงิดของเธอแม้แต่น้อย

“เฮียตายไปแล้ว ก็เชื่อว่าพี่ฉันจะขึ้นมาเป็นลูกรักป้าหรือแทนที่เฮียได้นะ ทั้งกีตาร์เฮีย ห้องของเฮีย ตำแหน่งงานของเฮีย พี่ฉันจะเอาไปหมดทุกอย่างเลยเหอ”

ฉันว่าใช้นิ้วดีดกีตาร์เพื่อทดสอบเสียง จนกระทั่งฉันทูตจบ เขาก็ตัวต๋อยตามายังคนตัวเล็กกว่า

“ทูตยังกะน้องไม่ได้อยากแทนที่เฮียเลย”

คำพูดของเขาเปรียบเหมือนกำปั้นขนาดใหญ่ที่ต๋อยเข้าตรงกลางใบหน้า

เธออ้าปากค้างทูตอะไรไม่ออก

มันทั้งเจ็บ ทั้งแรง และทำให้หญิงสาวหน้าชา

คนตัวโตกว่าลุกขึ้นพูดด้วยน้ำเสียงราบเรียบเช่นเดียวกับใบหน้า

“รีบนอนได้แล้ว ช่วงนี้ดีๆ อากาศหนาว” ทูตจบเขาก็เดินกลับเข้าห้องตัวเองไป

ใช่ อากาศหนาว หนาวลิ หนาวมาก หนาวจนสิ้นไปทั้งตัวและหัวใจ